

IJzer en Staal, met tien zeer interessante foto's — Prinses Juliana als Studente — De naamsoorsprong van Antwerpen — Heilige koelen —
Het Kanaal van Corinthe — Herman Gorter † — Isadora Duncan †

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 12 (38) 15DE JAARGANG
21 Sept. 1927

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 17½ ct. Voor Week- 17½ ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f2.25. Franco per post f2.50
Combinatie-abonn. R. d. V. 15 ct. per week

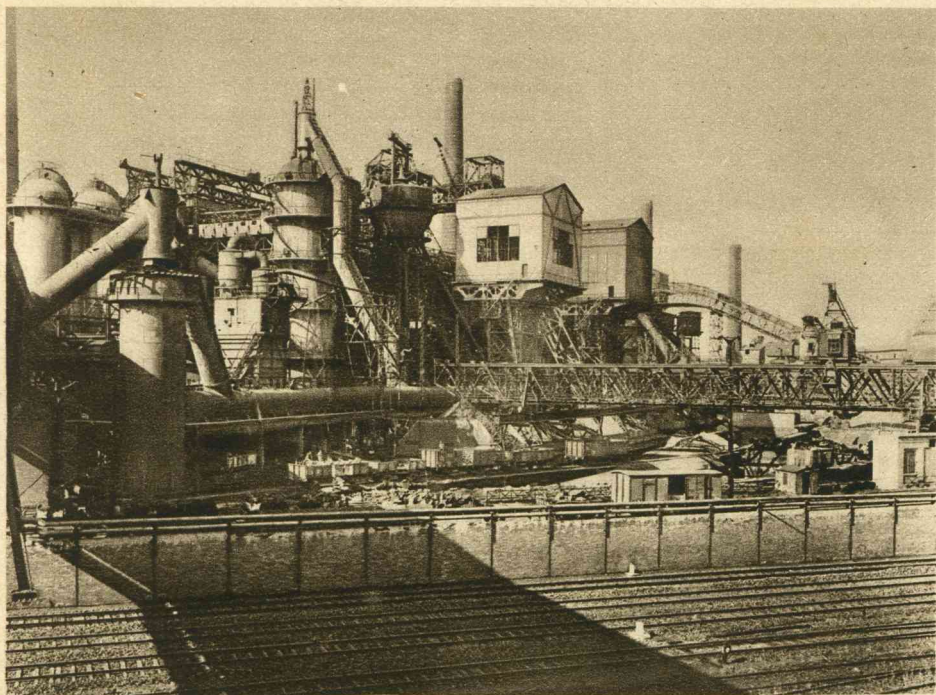

UIT SEVILLA

Gezicht op de Plaza de España. Deze buitengewoon geslaagde foto werd genomen van den wandelgang van het halfcirkelvormig gebouwde prachtige koninklijke paleis, waarvan men den eenen vleugel (rechts) nog zien kan, en dat dateert uit den tijd, toen de Mooren in Spanje de heerschappij voerden (van de achtste tot het einde der vijftiende eeuw). Door de nauwe straten, haar hoge huizen met platte daken en Oostersche versieringen en last but not least door haar vele Moorsche gebouwen zelf, heeft Sevilla een Moorsch karakter behouden. Daar zeeschepen met een diepgang van vijf meter de stad nog kunnen bereiken, is zij van oudsher de voornaamste binnenhaven en handelsplaats van Zuid-Spanje geweest. Terwijl zij vroeger de residentie was van het koninkrijk Andalusië, is zij thans de hoofdstad van de provincie Sevilla.

IJZER EN STAAL

Het hoogovenbedrijf. Geheel links een aantal luchtverhitters, welke de lucht, die onder in den hoogoven wordt ingeblazen, voorverhitten.

De voet van den hoogoven. — Het gesmolten ruwijzer wordt uit den oven afgelaten.

De vervaardiging van ijzer en staal is wel de belangrijkste tak van menselijke nijverheid, daar zij het uitgangspunt vormt van elke andere industrie ter wereld.

Zij vangt aan met de delving der ertsen, ijzerverbindingen, waaruit het ijzer zelf, door verhitting met kool, wordt vrijgemaakt. Dit proces heeft plaats in hoogovens, groote schachten van staal, inwendig met vuurvast steen bekleed, waar bovenin afwisselend lagen erts en cokes gestort worden. Deze storting geschiedt tegenwoordig geheel machinaal. Beneden in den hoogoven wordt door zware bronzen pijpen voorverhitte lucht ingeblazen, waardoor de kool sterk verbrandt en de door de ertslagen opstijgende verbrandingsgassen doen in de schacht van den oven het ijzer vrij worden uit zijn verbinding. In gesmolten toestand druppelt het naar beneden en verzamelt zich onder in het laagste deel of gestel van den oven, waar het van tijd tot tijd afgelaten wordt. Dit ijzer, het z.g. ruwijzer, is echter zeer onzuiver en kan als zoodanig niet verder verwerkt worden, daar het niet smeedbaar is. Het bevat verontreinigingen, waarvan het bevrijd moet worden alvorens het zijn voortreffelijke eigenschappen verkrijgt: hardheid naast taaiheid, smeedbaarheid naast vastheid. De stoffen, die uit het ruwijzer verwijderd moeten worden zijn phosphor en zwavel, silicium en een deel van de koolstof, welke het bevat. Vooral de afwezigheid van phosphor is van groot belang voor een goed smeedijzer of staal, daar de aanwezigheid van een zeer kleine hoeveelheid van deze stof het ijzer broos maakt als glas.

Deze zuivering kan in hoofdzaak op drie manieren geschieden: volgens het Bessemer-proces, het Thomas-proces en het proces van Siemens Martin. Bij de eerste twee werkwijzen,

die uiterlijk geheel op elkaar lijken, giet men het vloeibare ruwijzer in z.g. converters, ook wel Bessemerperen genoemd; dit zijn groote, om een as draaibare stalen kisten van peervormige gedaante, welke van binnen met vuurvast

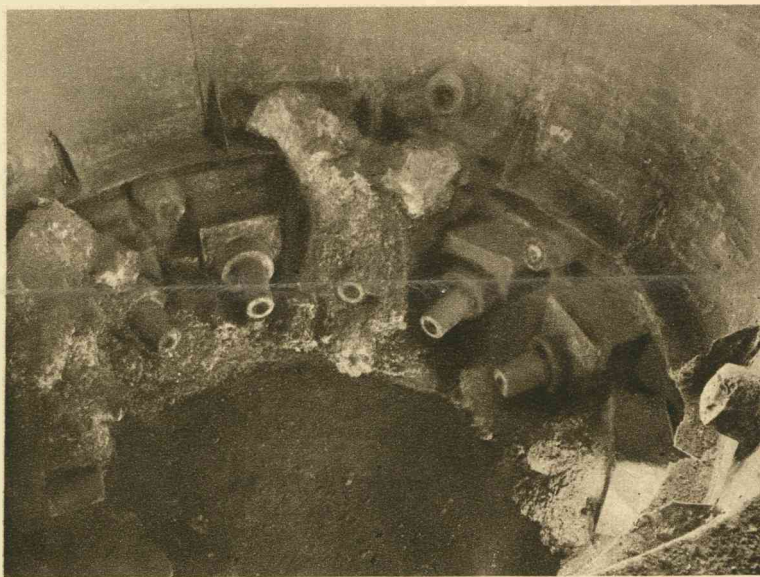
de phosphor, de koolstof, de zwavel en ten slotte blijft een zeer gezuiverd ijzer achter.

Een converter in werking is een indrukwekkend schouwspel. Eerst schiet een verblindende vonkenregen uit den hals van den converter, veroorzaakt door het brandende silicium; daarna begint de koolstof met felwitte, lange steekvlam te branden. Onder donderend geraas ontwijken de gassen uit de gesmolten massa. Eindelijk dooft de vlam en is het proces, dat in het geheel ruim twintig minuten duurt, afgelopen.

De Bessemer- en Thomas-processen verschillen voornamelijk in den aard van het te verwerken ruwijzer. Het eerste proces is geschikt voor phosphorvrij ruwijzer, het laatste wordt toegepast bij phosphorhoudend materiaal. Bij het derde procédé geschiedt de zuivering van het ruwijzer door het op een haard in een gesloten, dikwijls kipbaren oven aan de inwerking van een hoogverhitte gasvlam bloot te stellen, waarbij de verontreinigingen oxydeeren. Hierna is het ijzer smeedbaar geworden.

Bevat ijzer een hoeveelheid koolstof van ongeveer 0.3—1%, dan spreekt men van staal. Dit laatste heeft, naast een goede smeedbaarheid, de eigenschap van hardbaarheid, d.w.z. wordt het na sterke verhitting snel afgekoeld, dan krijgt het een zeer groote hardheid. Na deze bewerkingen wordt het gereed zijnde staal in vormen gegoten (z.g. coquilles) en door smeden, walsen, trekken of gieten verder mechanisch bewerkt.

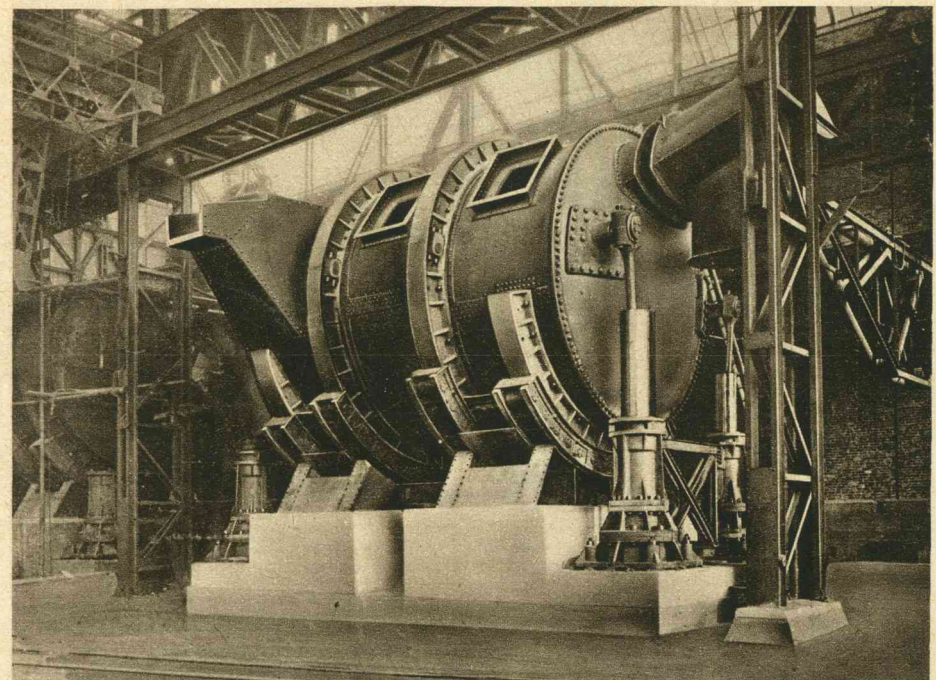
Onze foto's zijn vervaardigd in een der grootste centra der Duitsche staalindustrie en geven bij aandachtige beschouwing den lezer een zeer juisten indruk van deze machtige nijverheid.

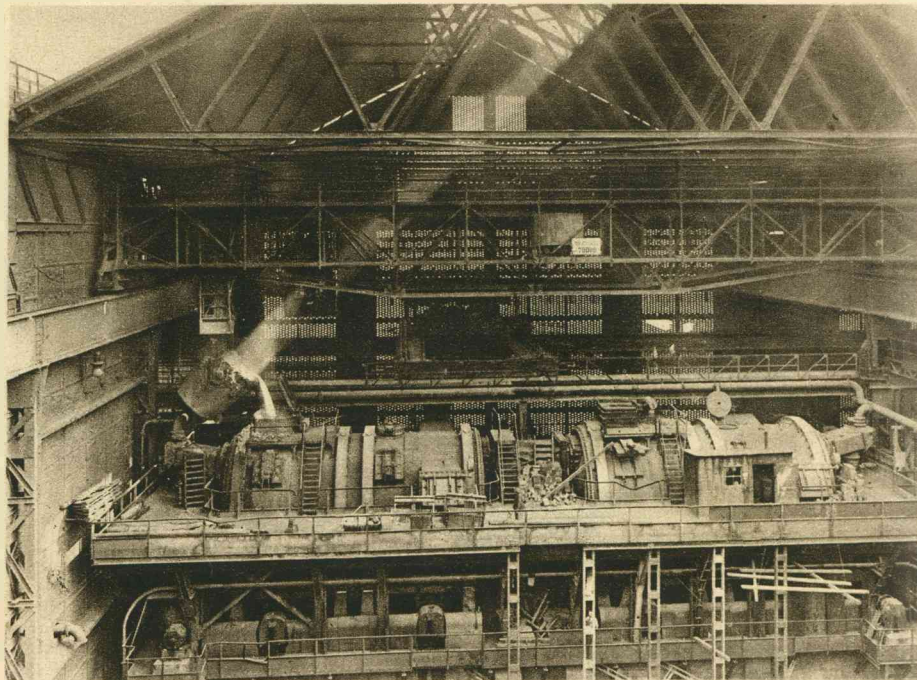
Het inwendige van het onderste deel van een hoogoven. Men ziet verscheidene der buizen, welke de voorverhitte lucht in den hoogoven blazen. Sommige zijn geheel met slakaanzettingen bedekt.

materiaal bekleed zijn. Zij hebben een doorboorden bodem, waardoor een krachtige luchtstroom door het gesmolten ijzer geblazen kan worden.

Hierdoor verbranden de verontreinigingen: het silicium,

De ruwijzermenger. — Het ruwijzer, zooals het van den hoogoven komt, wordt veelal, voordat het verder verwerkt wordt, in gesmolten toestand in groote kipbare reservoirs bewaard. Dit heeft ten doel, een meer gelijkmatige ruwijzer soort te verkrijgen, daar de producten van den hoogoven vrij sterk in samenstelling kunnen verschillen.

Het vloeibare ruwijzer wordt in den menger gegoten. Deze mengers zijn niet zelden van reusachtige afmetingen en kunnen tot twee miljoen kilogram ijzer bevatten.

IJZER EN STAAL. — Het overgieten van het ruwijzer uit den menger in een transportwagen, welke het naar de Bessemerlei vervoeren zal.

IJZER EN STAAL. — Het ledigen van een converter. Het gereede staal vloeit in een pannewagen.

Een Geldkwestie

Bob en Dora waren drie jaar getrouwd en veel was er in dien korten tijd veranderd in hun leven.

Bob, die een hard werker was, maakte buitengewoon snel promotie op kantoor. Wie hen thans zag, zou eenige moeite hebben den eenvoudigen kantoorclerk met zijn jong vrouwtje van weleer te herkennen.

Op een paar eenvoudige kamers waren zij begonnen, een kleine étage met keuken en badkamer, die net genoeg ruimte bood om er een groot geluk te huisvesten.

Dora, die voor haar huwelijk haar eigen brood had moeten verdienen, was in de wolken geweest met haar 'huis' en zij kon er niet genoeg van krijgen haar eigen meubeltjes te verschikken en te bewonderen.

Toen Bob voor het eerst had gesproken over den aankoop van een groot huis op een der grachten, had Dora hem verschrikt aangekeken en met klem had zij verzekerd, dat zij nergens anders zoo gelukkig zou kun-

IJZER EN STAAL. — Kipbare Siemens-Martinoven (links). Het gereede staal wordt in een gietkroes afgelaten. Men vergeeljkje de afmetingen van den kroes met die der arbeiders rechts op den voorgrond.

nen zijn als hier. Maar Bob had zijn wil weten door te zetten. Toen hij van een dienstbode sprak, had Dora bijna tranen in haar lieve, blauwe kijkers gekregen: kookte zij dan niet lekker genoeg? Was Bob dan niet meer tevreden zoo?

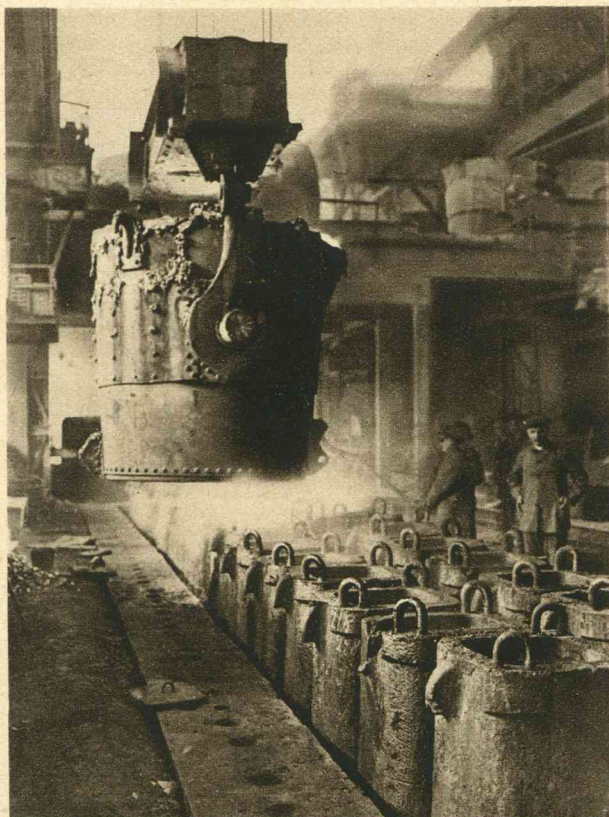
Bob had de tranen weggekust en haar verzekerd, dat er nooit een keukenmeid kon bestaan, die zoo lekker kookte als zijn kleine vrouwtje, „maar” — had hij er bij gevoegd — „we kunnen toch niet op de Keizersgracht wonen en geen dienstbode houden! Dat gaat niet, kindje. Het geld is geen bezwaar, dus . . .”

Dus waren zij verhuisd naar het dure, dubbele grachtenhuis en dus waren er twee dienstboden gehuurd, omdat een te weinig bleek voor het groote huis.

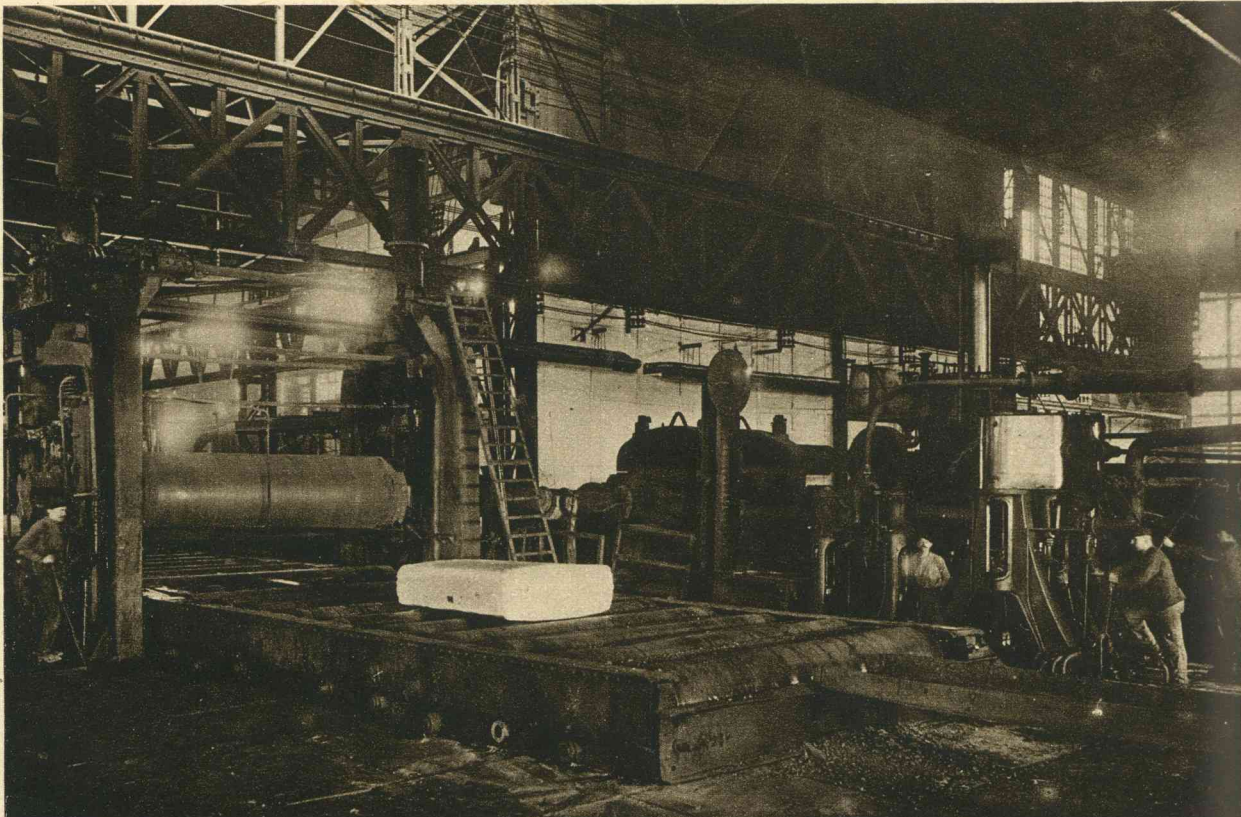
Maar dat was allemaal twee jaar geleden en twee jaar is tegenwoordig een lange tijd. Nu hoefde Bob Dora niet meer aan te sporen om eens wat nieuws te kopen, dacht hij bitter.

Dora liet zich Dorsy noemen en het beste was nauwelijks goed genoeg voor haar. Van haar satijn glanzend, geshingeld kopje tot de toppen van haar overdreven gemanicuurde nagels was zij een weelde vrouwtje geworden.

Het groote huis verslond geld. Het was onbegrijpelijk hoeveel duurder

IJZER EN STAAL. — Het uitgieten van het staal in gietvormen, z.g. coquilles. De gietkroes hangt aan een loopkat op rails, waardoor de kroes gemakkelijk kan worden verplaatst.

IJZER EN STAAL. — Gezicht in een walswerk. Het gloeiende staalblok, dat onder een stoomhamer is voorgesmeed, is op het punt onder de walsen doorgevoerd te worden. De voortbeweging van het blok heeft plaats door een stel draaiende walsen, waarop het rust en die het snel en gemakkelijk verplaatsen.

alles in werkelijkheid uitkwam dan de raming op papier.

Toen zij een jaar in het groote huis woonden, was Bobby geboren. Dorsy had in een dure particuliere verpleging, die toen juist erg in de mode was, de geboorte van haar kind afgewacht. Den dag voordat Dorsy thuis zou komen, belde Bob haar op en deelde haar bij wijze van groote verrassing mee, dat hij er in geslaagd was Zuster Alida, die haar thans verpleegde, over te halen de verpleging te verlaten en bij hen haar intrek te nemen, ten einde de zorg voor Bobby op zich te nemen.

„En ik dan . . . ?” had Dorsy haperend gevraagd.

„Jij? Wel, jij neemt je rust en het kind krijgt alles wat het noodig heeft. Het kan niet in betere handen zijn,” had Bob geoordeeld.

Het geld was geen bezwaar, dus . . .

Dus Zuster Alida kwam, zag en overwon zonder slag of stoot, want zij was wat men noemt een ongemakkelijke tante, die geen inbreuk dulde op haar macht. — Van den dag van haar terugkeer uit de verpleging af was Dorsy humeurig geworden. Haar vroegere zonnige vroolijkheid was langzamerhand geheel verdwenen. Af en toe fleurde zij een paar dagen op en dat was als zij iets nieuws wou hebben. Maar zoodra zij had wat zij hebben wou, was zij weer even lusteloos. Een nieuwe bontmantel was haar laatste wensch. Waarom ook niet? Bob had geld genoeg, anders zou hij Zuster Alida niet hebben genomen voor Bobby.

Toen Dorsy 's morgens het eten had besteld voor dien dag, keek zij met een zucht naar de klok. Tien uur pas! Zij besloot een vriendin op te bellen om mee te gaan lunchen. De vriendin bleek de stad uit en verveeld zag zij er maar van af, iemand anders te vragen. Baloorig trok zij een ouden regenmantel aan en zonder handschoenen liep zij de deur uit, het kleine vilthoedje diep over haar oogen getrokken. Zij hoopte maar, dat geen van de burens haar zag, want 's morgens om tien uur in een verschoten regenmantel en met bloote handen uitgaan, was iets, wat de bewoners van dat speciale grachtgedeelte gewoonlijk niet deden.

Dorsy liep stevig door alsof zij een doel had. Toen zij op den Dam kwam, speet het haar, dat ze uitgegaan was. Het was zoo warm en wat moest ze eigenlijk in de stad?

Op den Nieuwendijk bleef ze voor een winkelraam met kinderwagens staan. Hè . . . , zoo'n wagen voor Bobby en dan met hem rijden . . . Maar Zuster Alida was er tegen, dat kinderen rond gereden werden. Bobby had een dag- en een nachtwieg en den ganschen dag stond hij op het achterbalkon in zijn wieg. Dorsy had niet gemerkt, dat een jonge vrouw met een sportkarretje, waarin een verbaasd dik kind zat, naast haar stil stond en eveneens naar de etalage keek.

Het moedertje was een broodmager, spichtig jong ding met ingevallen wangen en gekleed op een opzichtige, goedkoopse manier. Zij wierp een langen blik door het raam.

„Fijn bin ze, hè?” wendde zij zich familiaar tot Dorsy, die maar eens vriendelijk knikte.

„Met 'n sportkar komme we d'r ook wel, hè jonge?” vroeg het moedertje aan het dikke kind en met een zucht liet zij erop volgen, half voor zich heen: „Gossie mijne, ik gaf wat voor zoo'n kar!”

Met een vlugge beweging greep Dorsy het dikke kind, dat bijna uit het wagentje viel bij zijn poging om over den rand te kijken.

„Och, gossie, hij is zoo sterk!” vertelde het moedertje trotsch.

„Hoe oud is hij?” vroeg Dorsy beleefdheidshalve.

„Elf maanden — overmorgen —”

Dorsy keek peinzend naar het kind, dat bijna uit zijn manteltje barstte.

„Ik heb ook een kleinen jongen,” sprak ze zacht.

„O ja, en hoe oud is hij?” vroeg de andere belangstellend.

„Bijna een half jaar . . .”

„En slaapt hij 's nachts door? En eet hij veel of krijgt hij nog geen papjes?”

Dorsy stond met haar mond vol tanden. Zuster Alida dulde geen inmenging en zij wist feitelijk van niets.

„Gaat u ook dezen kant op?” vroeg het vrouwtje.

Onwillekeurig liep Dorsy mee. Als men haar thuis eens kon zien . . .

„Slaapt uw jongen 's nachts door?” ontweek Dorsy handig de vraag.

Dit was het sein voor het vrouwtje om een lang relaas te beginnen over haar jongen. Een uitgebreid verslag van al zijn doen en laten, van zijn kwaaltjes, zijn eerste tandje, zijn eerste lachje en zijn knapheid, een verhaal zooals iedere jonge moeder op haar beurt doet en waarvan zij nimmer genoeg kan krijgen. Toen Dorsy eindelijk alleen haar weg vervolgde had zij de kleine handen gebald in de zakken van haar regenmantel.

Dit jonge moedertje was veel, veel gelukkiger dan zij; zij was moe en afgetoed van het werken, maar zij verzorgde haar kind ten minste zelf!

Dorsy verlangde opeens heviger terug naar de kleine flatwoning. Maar zoiets zou Bob nooit, nooit willen.

Toen zij thuiskwam, even lusteloos als zij uitgegaan was, kwam Zuster Alida in haar stijfgestreken katoentje en haar kraakheldere schort de trap af.

„Mevrouw, ik heb een onaangename tijding voor u. Ik moet onmiddellijk naar mijn zieke moeder in Zeeland . . .”

„Gaat — gaat u weg . . . ?” vroeg Dorsy en zij trachtte haar stem in bedwang te houden.

„Het spijt me vreeselijk,” begon Zuster Alida, „ik weet heelemaal niet, of ik nog kan terugkomen. Ik heb dadelijk het Bureau voor Verplegend Personeel opgebeld, maar ze kunnen niemand sturen voor vanavond. Geloof u, dat u het een dag alleen af kunt?”

Met een blik vol twijfel keek Zuster Alida, die een hoofd groter was, neer op het tengere vrouwtje.

„Ik denk van wel,” sprak Dorsy zonder haar oogen op te slaan.

„Ik heb een lijst gemaakt van het voedsel, de hoeveelheid melk in de fleschjes, de temperatuur van het bad, de tijden van de voedingen, het badje enz. enz.,” ging Zuster Alida onverstoort voort.

Toen zij eindelijk vertrok, wierp zij een laatsten blik op

Emile Zola.

Den 29sten September is het 25 jaar geleden, dat de bekende Fransche schrijver Emile Zola, de stichter der naturalistische school, te Parijs overleed. Den 2en April 1840 aanschouwde hij daar het levenslicht. Behalve als romancier heeft hij zich ook bekendheid verworven door zijn krachtig ingrijpen in de Dreyfus-zaak. Hij bereikte, dat het proces herzien werd, maar hijzelf werd veroordeeld wegens belediging van den kriegsraad.

den slapenden Bobby, alsof zij hem nimmermeer levend zou terugzien.

Toen Zuster weg was, bestudeerde Dorsy ijverig de verschillende lijsten, die in een duidelijk en keurig handschrift

Uit ons Insulinde.

Bijna iedere inlander in „onze Oost” bezit een eigen „hoema”, een stuk grond, waarop hij mais, pisang, ramboetan, doerian en andere inheemsche vruchten verbouwt. Op onze foto ziet men een inlander bezig met het plukken van klappers op zijn hoema.

waren opgesteld. Toen ging zij naar de telefoon en belde den winkel op den Nieuwendijk op. Even dacht zij na — hoe was dat adres ook weer? Wacht . . .

Den beleefden meneer aan het andere einde van de telefoon bestelde zij twee kinderwagens, beide op haar rekening, waarvan er een onmiddellijk moest worden bezorgd aan haar eigen adres en de andere bij het jonge vrouwtje van dien morgen.

Toen Bob thuiskwam en het nieuws hoorde, beklaagde hij Dorsy. „Och kindje, wat lastig voor je! Heb je al werk gemaakt van een ander? Laat ik even voor je opbellen.”

„Dat zal je wel laten . . . !” riep Dorsy uit. „Ik zal . . . , ik zal Bobby zelf verzorgen . . .”

„Ja, maar dan breng ik hem naar bed . . . Hij is net zoo goed van mij!” vond Bob.

„Nee . . . wacht, samen dan, dan mag jij helpen . . . ,” beloofde Dorsy met stralende oogen. „Zou — zou hij nog slapen?”

Arm in arm gingen zij de trap op en toen zij bij de wieg stonden, fluisterde Dorsy: „Bob, ik ben toch zoo blij, dat ze weg is!”

DE STALEN MAN

Heel Chicago liep uit. Duizenden en duizenden nieuwsgierigen verdrongen zich elken dag voor het kleine Lincoln-theater in de Londonstreet, en vochten als het ware om binnen te komen. Zoo was het al maanden en maanden toegegaan, en het kon nog heel wat maanden zoo voortgaan,

want er was wel niet één bewoner van de stad, die er niet een dollar voor over had om den stalen man te zien, of liever te zien en te hooren, den stalen man, het geweldige, ontstellende wonder der moderne techniek. Deze stalen man was een constructie in menschelijke gestalte; het inwendige bestond uit een voor den leek onontwarbaar systeem van machientjes, gedreven door talloze kleine motoren, en het fabelachtige van dit alles was de machinerie, die de plaats en functies der hersens innam; een machinerie, die dacht, en niet slechts dacht, maar van dat denken ook het bewijs aflegde door duidelijk gestelde vragen te beantwoorden. De ontwerper van dezen stalen man, ingenieur Macwill, had in zeer korten tijd natuurlijk een ongekeerde vermaardheid verworven; van heinde en ver kwam men naar Chicago om het wonder der techniek te aanschouwen, en daar de toegangsprijs op een dollar was bepaald, werd de man al evenzeer rijk als beroemd.

Het gelukkig toeval wilde, dat ik juist omtrent dien tijd een reis door de nieuwe wereld maakte, en toen ik op mijn tocht te Chicago kwam, vernam ik natuurlijk daar al heel spoedig welk een bezienswaardigheid daar was. Nadat ik twee dagen achtereen tevergeefs had gepoogd, binnen te komen, was de kans mij in den namiddag van den derden dag gunstig. Het was een kleine, geheel vierkante schouwburgzaal, die er zeer geheimzinnig uitzag. De wanden en de zoldering, alles was paars geschilderd; electriche lampen, in melkglazen kommen, verspreidden een zonderling licht. Het tooneel was afgesloten door het brandscherm. Ook dat was paars, doch donkerder, geschilderd, en in groote helwitte letters stond daarop: De Stalen Man antwoordt op vragen, die het publiek hem stelt. Soms antwoordt hij verkeerd. Hij is niet volmaakt. Hij kan tot nu toe slechts eenvoudige begrippen bevatten. Vraag hem over het weer, over de temperatuur, den tijd. Tot ingewikkelder begrippen is hij nog niet in staat. Nóg niet.

We zaten rondom een hoog podium, evenals bij een bokswedstrijd. Op dat podium een kleine stellage, omgeven met een wit gordijn, zooals men dat wel bij douchebaden ziet: van een hoepelvormige roede rondom neerhangend. Ineens een gongslag. En eenige seconden daarna in de stilte een stem: „De zaal is vol en afgesloten. Stilte nu.”

Men kon een speld hooren vallen. Ademloos zat de dichte menigte in afwachting van wat er gebeuren zou. Weer een gongslag. En tegelijkertijd een hel licht op het podium. Het gordijn schoof weg. En in den schellen lichtschijn stond daar een blinkende staalconstructie: een hoekige, menschelijke gedaante. Tusschen de glinsterende staven ontwaarde men overal machines, als vele duizenden uurwerken. Een kleine, correct gekleede man, zeer bleek, gladgeschoren en kaalhoofdig, stond er naast.

„Goeden avond,” zei hij op drogen toon, „ik ben ingenieur Macwill. Wie wil een vraag stellen, een eenvoudige vraag over den tijd, de temperatuur of het weer?”

Een luid geschreeuw van allerlei vragen klinkt uit de dicht opeengepakte menigte op.

Dan is het weer stil. De heer Macwill heeft in zijn naaste omgeving eenige vragen opgevangen. „Men verlangt den tijd te weten,” zegt hij luid, „ik zal hem dus den tijd vragen. Stalen Man, hoe laat is het?”

En in de diepe stilte klinkt een ijskoude, metalen stem: „Vier uur.”

De menigte siddert. Een groote, zware zucht stijgt uit duizenden kelen op.

„Is het precies vier uur?” vraagt Macwill.

„Het is vier uur en drie minuten,” antwoordt de ijselijke, metalen stem. Een siddering vaart opnieuw door de menschen.

„Nu zal ik de temperatuur in deze zaal vragen,” zegt Macwill. „Stalen Man, hoeveel graden is het hier?”

Hard en koud klinkt de vreeselijke stem onmiddellijk er op: „Het is drie en zestig graden.”

„Nu zal ik hem een rekensom opgeven,” spreekt de ingenieur. „Hoeveel is . . . dertig maal zeven. . . . Neen, getallen boven de tweehonderd zijn nog te moeilijk voor de motoren. Wacht, hoeveel is. . . . acht maal dertien?”

Het blijft eenige seconden stil. Dan valt eensklaps de koele hoge stem, als zegevierend uit: „Vier en vijftig.”

Het publiek is verschrikt door het verkeerde antwoord. Waarom weet niemand, maar de nu gebleken mogelijkheid, dat deze nagebootste mensch zich evenals een echt mensch kan vergissen, ontroert allen nog dieper.

„Onjuist. Denk beter,” zegt Macwill op bestraffenden toon. „Zes en negentig,” hoort men de stem nu op aarzelenden toon zeggen.

„Neen, neen!” roept de ingenieur toornig. „Ik zal de lichten laten uitdoen, opdat niets hem afleiden kan. . . . Electricien, draai de lichten uit.”

Het is nu plotseling pikdonker in de zaal.

„Nu?”

Stilte.

„Nu? Antwoord, Stalen Man.”

En in de ademlooze stilte valt koel het antwoord:

„Honderdvier.”

De menigte breekt uit in een donderend gejuich.

In de zaal springen alle lichten weer aan.

Nu laat Macwill een aantal mannen en vrouwen uit het publiek naderbij komen, opdat ze zullen kunnen onderzoeken of er geen bedrog in het spel is. En in een kring van aandachtige omstanders, die oogen en ooren geducht den kost geven, worden de experimenten herhaald, en slagen niet minder schitterend dan daareven. Diep onder den indruk verlaat het publiek de zaal. En men is er niet over uitgepraat. Om mij heen hoor ik bij het uitgaan hier en daar gedeelten van gesprekken, en in alle is beroering en huivering over de ontstellende vordering, de bijna ongeloofelijke resultaten der moderne techniek. . . .

Dien avond was ik een koffiehuis binnengeloopen. Nog steeds onder den indruk van wat ik dien middag had bijgewoond, had ik mij in een hoek van een klein nevenzaaltje genesteld, en soesde over het phenomeen van den Stalen Man. Toen ik een poosje alleen daar had gezeten, kwam er een tweetal luidruchtig pratende en joelende mannen binnen. Ze leken wel beschonken. Eerst gaf ik niet veel aandacht aan hen, maar nadat ze wijn besteld hadden en nog weer eenige glazen geledigd, werd hun gesprek nog luidruchtiger. Ik poogde toen iets van hun woorden op te vangen, maar het gelukte mij niet. Een der mannen stond vloekend en tierend op, en verliet het zaaltje. De andere schikte zich nu wat dichterbij de tafel, en ging wat achterover liggen in zijn stoel, waarschijnlijk om zijn roes uit te slapen. Door die beweging kwam zijn gezicht juist in den lichtschijs van een lamp, en ik schrikte geweldig: ik had het gezicht van ingenieur Macwill herkend. Ik kon mij niet bedwingen en na eenig aarzelen stond ik op, naderde tot vlak voor hem, en zei fluisterend: „Vergeef me, maar bent u niet ingenieur Macwill?”

Een brutale grijnslach verscheen op 's mans gelaat en hij antwoordde met een dikke tong, terwijl hij een paar maal hikte van het lachen: „Macwill heet ik. Maar ik ben net zooveel ingenieur als mijn sloffen, kerel. Ik ben een doodgewone buikspreker.”

Voller.

DE HEER DES HUIZES

„U moet flink zijn, moeder,” zei Alice, die onderwijzeres was. „Het is voor zijn eigen bestwil,” merkte Edith op, die in leeftijd op Alice volgde, en een betrekking had aan het postkantoor.

„Als u hem niet onder den duim houdt, terwijl hij nog jong is, zal hij u later op uw kop zitten,” zei Margaret. Ze was vier en twintig, de jongste en chef-telefoniste.

„U moet flink zijn, moeder,” herhaalde Alice.

„Ja,” zei moeder vaag. . . .

„U moet niet vergeten, moeder,” zei Edith, terwijl ze een toon aansloeg, alsof ze tot een kind sprak, „u moet niet vergeten, moeder, dat wij het Eric verplicht zijn, zijn zoon een goede opvoeding te geven. Stelt u zich eens voor, dat hij het oppervlakkige karakter van zijn moeder had geërfd. U zult niet durven beweren, dat zij *degelijk* was?”

Daar moeder totaal niets zei, voegde Edith er na enkele oogenblikken aan toe: „Of vindt u soms van wel?”, waarop moeder haastig „nee” schudde.

„U heeft geen studie gemaakt van de „Psychologie van het Kind”, zooals ik gedaan heb,” merkte Alice op.

Nee, dat had moeder niet. Haar drie dochters waren tot

Het jubileum van het Rembrandt-Theater te Amsterdam.

Donderdag 15 September werd ter gelegenheid der herdenking van het 25-jarig bestaan van het Rembrandt-Theater te Amsterdam, het in dat theater gebouwde nieuwe orgel in gebruik genomen. Hierboven de bekende toonkunstenaar Hubert Cuyper aan het nieuwe instrument.

nuttige menschen in de maatschappij opgegroeid, en haar zoon Eric was met roem overladen aan het front gevallen. Het kwam echter niet bij de oude vrouw op deze feiten te releveeren. . . .

„U moet aan Eric denken,” zei Margaret.

Hierop wendde moeder haar hoofd heel vlug om en mompelde: „Nee, ik moet Eric niet vergeten.”

„Daarom dient het kind dan ook gestraft te worden,” zei Alice op beslist ten toon.

„Ik heb hem heel ernstig onder handen genomen,” zei moeder.

„Dat is niet genoeg.”

„Hij heeft beloofd, het nooit weer te zullen doen.”

„Dat heeft hij meer gedaan,” zei Edith. „Als hij een volgende keer weer eens over een muur klimt, zal hij zijn hals breken.”

„Eric klom ook altijd,” zei moeder droomerig.

„Dat wil nog niet zeggen, dat Derek hetzelfde gevaar moet loopen.”

„U moet hem een flink pak slaag geven, een, dat hem nog lang zal heugen,” zei Margaret.

Moeder beloofde plechtig dit te zullen doen. Om zes uur toen Derek's eten voldoende tijd had gehad om te verteren, nam zij het kind mee naar boven, terwijl zij in haar hand een voorwerp hield, dat zij gewoonlijk gebruikte voor het uitkloppen der matten. . . .

Kort daarna drong tot beneden het suizend geluid daarvan door, gevolgd door een kreet, die weldra gesmoord werd. Nogmaals en nogmaals hoorden ze ditzelfde gezwiep, en toen werd het stil.

Moeder kwam met een hoogroode kleur weer naar beneden, maar er lag een triomfantelijke uitdrukking in haar oogen en ze hield het bewuste voorwerp nog in de hand.

„Waar is Derek?” vroeg Margaret scherp.

„In bed.”

„In bed? Zoo vroeg al?”

„Moest hij dan niet gestraft worden?”

„Maar het is volstrekt niet noodig, dit te overdrijven. . . . Een pak slaag was al voldoende, en hij had niet een uur vroeger dan gewoonlijk naar bed gestuurd hoeven te worden.”

„Maar moest u hem zoo *hard* slaan, moeder?” vroeg Edith heftig.

„Een pak slaag is een pak slaag,” antwoordde moeder.

„Dat is echter heel iets anders dan een aframmeling. Hij is in elk geval nog pas zes jaar.”

Zwijgend namen ze allen op haar gewone stoelen plaats. Moeder begon te breien, Alice ging naaien, Edith nam een boek ter hand en Margaret borduurde.

Nadat de stilte twintig minuten geduurd had, zei Alice plotseling: „Ik ga even een schoonen zakdoek van boven halen.”

Als moeder deze aankondiging eenigszins eigenaardig mocht vinden, dan liet zij toch niets blijken.

De anderen waren schijnbaar in hun eigen gedachten verdiept.

Toen Alice met haar zakdoek terugkeerde, viel de stilte opnieuw in, totdat Margaret op eenigszins ongeduldigen toon zei:

„Ik zal even mijn handen gaan wasschen, anders wordt mijn handwerk te vuil.” Weer gaf moeder geen geluid, doch ze breide heel vlug door.

Toen Margaret dit gedaan had, trad er weer een stilte in, die bleef voortduren, totdat Edith tot de ontdekking kwam, dat het boek haar niet beviel en heel luidruchtig te kennen gaf, een ander uit het salon te zullen gaan halen. . . . — Na haar terugkomst kon men weer een speld hooren vallen.

Ze besloten vroeg te soupeeren. Terwijl de meisjes aan het dekken waren, ging moeder naar Derek. Hij was klaar wakker en zoodra hij haar ontdekte, ging hij opgewonden overeind zitten.

„Opoe, ik heb nog *arie* geheimen.”

„Drie?”

„Natuurlijk, vertel ik die allemaal aan u,” zei het kind. „En?”

„Tante Margaret zal me Zaterdag een gulden geven, waarvan ik alles koop kan, wat ik wil, maar ik mag het vóór dien dag aan niemand vertellen. Tante Edith neemt me mee naar den Dierentuin, maar ik mag niets zeggen, voordat ik wegga. En morgen koopt tante Alice in een speelgoedwinkel een groot wit konijn voor me. U weet wel, zoo een, die piept, als je op zijn buik drukt.”

„Ja, lieveling. . . . maar je zult toch *ons* geheim niet vergeten? Dat bestaat alleen tusschen ons tweeën, is het niet?” zei grootmoeder, terwijl ze hem tegen zich aandrukte.

„Natuurlijk, opoe. Vond je het niet verschrikkelijk grappig, toen je met dien stok op dat bed sloeg? Ik heb maar één keer even gelachen, weet u wel?”

„Je moet me beloven niet meer over een muur te klimmen tot. . . tot je volgenden verjaardag.”

„Oh, lieve opoe, dus alleen maar tot *dan*? Hebben de tantes nog hoofdpijn?” — „Daar weet ik niets van, vent.”

„Oh, het was verschrikkelijk. . . . Zoo erg, dat ze er allemaal van moesten huilen. . . .”

„Ga nu liggen, lieveling, en probeer te slapen.”

„Wel te rusten, opoe.”

„Wel te rusten, Eric. . . .”

„Nee. . . u bedoelt *Derek*, opoe.”

„Ja, vent, dat vergeet grootmoeder wel eens.”

Prinses Juliana als Studente.

Dinsdag der vorige week liet Prinses Juliana zich te Leiden, waar zij aan de Universiteit gaat studeeren, inschrijven als noviet der Vereeniging van Vrouwelijke Studenten. Op onze foto links ziet men haar met een tweetal vriendinnen bij het clubgebouw der V.V.S.L. aankomen. Rechts: Prinses Juliana arriveert, gewapend met haar viooi en een handkoffertje, bij de villa te Katwijk, waar zij gedurende haar studies te Leiden verblijf zal houden.

GETROEFD

Een stoel kraakte in het kleine, naast de hall van het „Victoriahotel" gelegen kantoortje en de bouwde man die er in zat keek over den dikgeranden bril heen naar den mageren jongeman met de gluisperige oogen, die voor zijn bureau stond, en hem onderuit aanguurde.

„U wenschte mij te spreken, mijnheer. . . eh. . . Martin," zei de man, wiens gewicht den stoel had doen kraken.

„Ja," zei de ander. „U is de eigenaar van dit pension, is het niet?"

Er verscheen een misnoegde trek op het gezicht van den aangesprokene.

„U bedoelt van dit hotel," zei hij toen, op het laatste woord den nadruk leggend.

„Pension," hield de jonge man vol. „Misschien is het vroeger een hotel geweest, toen er hier nog maar een stuk of zes, zeven groote, mooie kamers waren. Maar sinds jij van ieder vertrek minstens twee zoogenaamde kamers hebt gemaakt, moet je maar niet meer spreken van hotel."

De zwaargebouwde man wilde wat zeggen, maar de ander was hem voor en vervolgde: „Doch laten we daar niet verder over discussieeren. . . Je moet zelf weten, hoe je het wilt noemen. Waarom heb je mij echter het slechtste hokje van allemaal gegeven?"

„Is u niet tevreden met uw kamer?" vroeg de ander, een boek openslaand, dat voor hem op zijn bureau lag.

„Het is geen kamer. . . het is een stukje er van!"

De man achter de schrijftafel sloeg het boek met een smak dicht.

„Het spijt me erg," zei hij. „Al de andere zijn echter bezet. Ik ben bang. . ."

„Wat?" vroeg de jongeman ruw.

„Ik geloof wel, dat u hoorde, wat ik zei."

„Dat deed ik, daar heb je gelijk aan. . . maar waarom ging je niet verder? Durfde je soms niet? Doch ik zal je wat zeggen: aan den voorkant van het huis is een kamer met een balkon, dat uitziet op zee. Ik wil die kamer hebben."

„Zoo," zei de zwaargebouwde man kalm. „Zoo. Hm. Je gaat recht op je doel af, zou ik zeggen. — Heb je al iets van je gading gevonden, Bert?"

Er verscheen een valsche trek op het smalle, bleeke gelaat van den jongeman en zijn fletsblauwe oogen richtten zich loerend op den spreker. . . Hij trachtte een glimlach te forceeren,

eind van zijn penhouder op de schrijftafel tikkend.

„Waarom noemde jij mij Bert?" was het antwoord. „Je bent een beetje veranderd en ik geloof, dat je dien bril draagt om je gemeene oogen wat te kunnen verbergen. En die bakkebaardjes zijn ook nieuw. . . Maar je wilt toch niet ontkennen, dat je John bent, hoop ik?"

Het tikken met den penhouder hield op; de zwaarge-

gebeld, verscheen er een kellner op den drempel van de deur. De man werd weer heengezonden om een flesch champagne te halen.

„Nog iets van beteekenis in kamer 19?" vroeg de man achter het schrijfbureau.

„Alleen dit," zei mijnheer Martin, een saffieren en een diamanten ring uit zijn vestzakje halend.

„H'm," zei de ander. „Maar zeg eens," vervolgde hij toen, „wat ben je nu eigenlijk van plan, mijnheer Martin, alias Heertje Bert? Om over kamers te klagen en ringen te verdonkeremanen ligt toch niet in de lijn van je ‚be-roep'?"

„Daar heb je gelijk aan. Maar zoo gaat het, als je eenmaal op een badplaats logeert. Maar, tusschen twee haakjes, een pension houden ligt toch eigenlijk niet in *jouw* lijn ook, wel?"

De man achter de schrijftafel maakte een kwasi-verontschuldiging gebaar met zijn handen. „Ik heb mijn leven verbeterd," zei hij toen, „nadat ik die vijf jaar had uitgezeten, die jij eigenlijk had moeten hebben. . ."

„Ze zeggen, dat je met de politie heult," zei Heertje Bert bruusk.

„Zoo, zeggen ze dat? Zeker Bill en die anderen van de bende? Ze kunnen natuurlijk niet hebben, dat ik nu een behoorlijk bestaan leid en het goed maak. — St! — Binnen!"

De kellner verscheen, een blad dragend waarop een flesch champagne en twee glazen stonden. De jongeman maakte een grimas.

„Breng nog een tumbler," beval de man achter het bureau.

„Maar wat ben je nu van plan?" vroeg hij direct, toen de kellner weer vertrokken was.

„Dat zal ik je zeggen," antwoordde Heertje Bert. „Ik geloof, dat ze het in justitie-kringen chantage noemen. Ik heb gehoord, dat je het uitstekend maakt en dat je de laatste anderhalf jaar goed hebt verdiend. Natuurlijk zou je het niet prettig vinden, als je gasten wisten. . ."

„Wacht," riep de ander haastig, en opstaande liep hij naar de deur en nam den tumbler van den kellner aan. Toen sloot hij de deur en draaide den sleutel om.

„Het is beter, als we niet weer gestoord worden," verklaarde hij op den verbaasden blik van den jongeman.

„Precies zooals ik er ook over denk," zei deze en hij haalde een automatisch pistool uit zijn zak. „Maak de flesch open, John. . . Ik heb dorst."

Op de manier van een kenner maakte de zwaargebouwde man de flesch open. . . Hij deed, of hij het pistool niet opmerkte.

„Op je gezondheid," zei hij, zijn glas aan zijn lippen brengend.

DE NAAMSOORSPRONG VAN ANTWERPEN
DOOR FREDERIK VAN HUNSOW

De fontein op de Grand' Place te Antwerpen,

met het beeld van Silvius Brabo, den Romeinschen landvoogd, welke volgens de sage den Reus Druon Antigon doodde. Het beeld stelt Brabo voor op het oogenblik dat hij de afgekapte hand van den reus in de Schelde werpt. Het is het werk van den Antwerpschen beeldhouwer Jef Lambeaux.

De naamsoorsprong van Antwerpen, evenals de oudste geschiedenis van deze stad, zijn met een zekere geheimzinnigheid omgeven.

Hoewel de waarschijnlijkheid groot is, dat de stad uit een visscherskolonie is ontstaan, is hierover te weinig bekend om met zekerheid een oordeel te kunnen vellen.

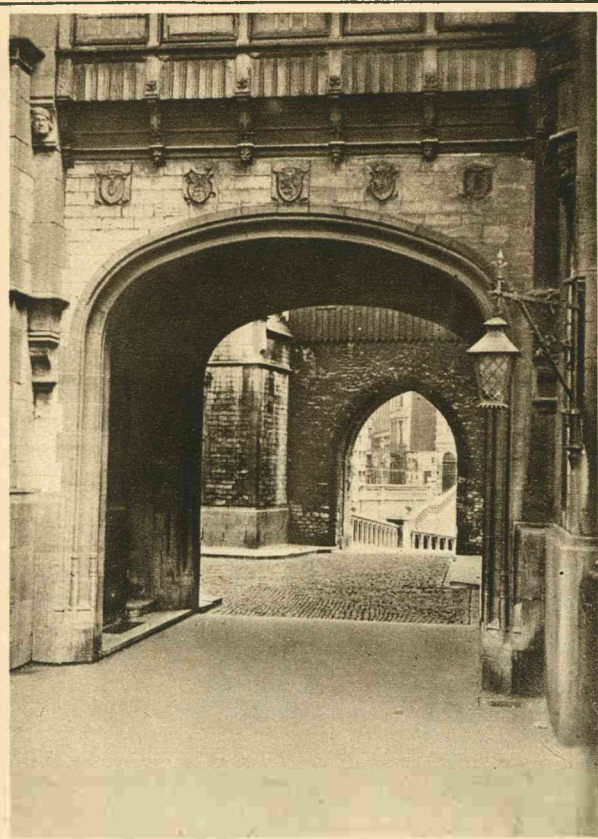
De sage verklaart het ontstaan van de plaats op de volgende wijze: Tijdens de Romeinsche overheersching, dus in de eerste eeuwen van onze jaartelling, stond er aan den oever van de Schelde een burcht, bewoond door den reus Druon Antigon. Deze was de schrik van de landstreek en belemmerde de scheepvaart op de Schelde geweldig, doordat hij van elk vaartuig, dat de rivier op- of afvoer, een hoog tolgeld hief. Waren de opvarenden niet in staat, dit te betalen of weigerden zij zulks, dan hiew de reus hun de rechterhand af en wierp deze in de rivier.

De Romeinsche bestuurder dezer streken, Silvius Brabo, besloot eindelijk aan dezen toestand een einde te maken. Hij weigerde het tolgeld te betalen, vocht met den reus en het gelukte hem het monster te doden. Na hem onthoofd te hebben, hiew hij hem zijn rechterhand af en wierp deze in de Schelde.

In dit feit zou volgens de legende de naamsoorsprong van Antwerpen gezocht moeten worden, want de stad, die later ontstond op de plaats, waar eens de burcht van Druon Antigon gestaan had, zou ter herinnering hieraan den naam Handwerpen gekregen hebben. Tevens werd de landstreek, waarin de stad gelegen was, in dankbare herinnering aan den Romeinschen held Braband genoemd, welke naam zich later over een grooter gebied ging uitstrekken.

Het is een interessante kwestie, of wellicht aan deze sage gelijk aan zooveel andere, een of ander historisch feit ten grondslag ligt. De sage is in alle geval reeds zeer oud en wordt telken jare in den bekenden Reuzenoptocht in Antwerpen herdacht. Ook het Antwerpsche stadswapen vertoont de beeltenissen van Druon Antigon en diens vrouw.

Een andere etymologie van den naam Antwerpen zoekt men in „An 't Werf", welke voor zichzelf spreekt en wel waarschijnlijker geacht moet worden.

Doortje van 't Steen-Museum te Antwerpen.

Het kasteel het Steen maakte eertijds deel uit van den Ouden Burcht van Antwerpen en dateert uit de 10de eeuw. Onder Karel V werd het hersteld. Later was het de zetel der Inquisitie. Tegenwoordig vormt het een historisch museum.

De Gildehuizen op de Grand' Place.

Van links naar rechts: Het huis met den Engei uit 1579, gerestaureerd in 1900 en bekroond met een engel. Daarnaast het huis van het Kuipersgilde, eveneens uit 1579. De geveltop is versierd met het oedei van den H. Matthias, patroon van het gilde. Dan het huis van het gilde der boogschutters uit 1513 met het ruitersbeeld van St. George, den draak bestrijdend, in top. Voorts het Lakenwevershuis dat in 1541 door een brand verwoest werd, echter in hetzelfde jaar weer hersteld werd. Tenslotte het huis van het Looiersgilde, later van het Schrijnwerkersgilde, dat in 1644 gebouwd werd. Tezamen vormen deze fraai bewerkte gebouwen wel een zeldzaam decoratief geheel.

toen hij antwoordde: „Ik ben blij, dat jij het ijs tusschen ons gebroken hebt, John. Ik was het natuurlijk ook van plan, maar ik had er een meer artistieke wijze voor bedacht. Maar het moest gebroken worden. . ."

„Waarom noem je mij John?" vroeg de ander, met het

bouwde man glimlachte. — „Zou je wat willen drinken?" Mijnheer Martin grinnikte.

„Het doet me genoeg, dat je zoo verstandig bent," mompelde hij. En toen: „Ja, ik wil zeker wel wat drinken."

Eenige oogenblikken nadat de zwaargebouwde man had

„Proost," antwoordde de ander grijnzend en zijn glas in één teug ledigend.

„Ik vind het beroerd, dat je die ringen hier gestolen hebt," begon toen de zwaargebouwde man het gesprek opnieuw. „Moet je die per se houden?"

„Natuurlijk! En ik wil nog meer ook. Hoe beroerd je het ook vindt. Wat denk je er van, om mij een duizend gulden te „leenen“?”

De man achter het bureau schudde zijn hoofd.

„Dat kan ik onmogelijk doen. En jij hebt ze niet nodig. Je hebt genoeg van die Arlington-inbraak over gehouden.”

De ander keek verbaasd op.

„Wat weet jij daarvan?” vroeg hij toen, vooroverleunend en den ander doordringend aanzien.

„Ik heb gehoord, dat jij het was, die langs de gootpijp naar de derde verdieping bent geklommen. Een van de jongens heeft het me geschreven. . . .”

Heertje Bert vloekte.

„Dien brief heb je natuurlijk verbrand,” zei hij toen, „maar voor ik wegga van hier, zal ik nog uit je moeten halen, wie hem geschreven heeft. Ja, die inbraak heeft heel wat opgeleverd, doch het is schoon op. Ik wil echter niet afdwalen. Ik heb die duizend gulden nodig, of je het gelooft of niet. En bovendien een paar weken gratis logies op die mooie kamer aan den voorkant. . . . Hoor je me, John?”

„Bert,” zei de zwaargebouwde man met een zonderling lachje, „voor een inbreker ben je tamelijk gehaaid, maar werkelijk link ben je niet. Hoe lang is het geleden, dat we elkaar voor het laatst gezien hebben?”

Heertje Bert keek hem nadenkend aan.

„Zes en een half jaar,” zei hij toen. „Maar jij bent ook nog dezelfde stommeling, die je altijd geweest bent. . . . Behalve die bakkebaardjes en die bril dan. Maar overigens heb je nog diezelfde sloome uitdrukking. . . . Maar ter zake: geef me antwoord op mijn vraag. . . . Duizend gulden en de kamer aan den voorkant. . . .”

De zwaargebouwde man lachte. . . . „Ben je wel gerust over die kast daar?” vroeg hij toen.

De jonge man wierp een vluggen blik achter zich. Daar was een kast, die een eind de kamer was ingebouwd. Snel bracht hij zijn revolver de hoogte in.

„Geen onzin,” riep hij toen uit, en er klonk misnoegen in zijn stem. „Ik ben hier niet gekomen om onzin aan te hooren. . . . of om bang gemaakt te worden.”

„Onzin?” zei de ander. „Hoe weet jij of het onzin is? Die revolver in je hand is niet geladen: terwijl je vanmorgen je bad nam, heb ik je garderobe geïnspecteerd.”

Met een verwensching haalde de jongeman den haan van zijn pistool over. Maar er viel geen schot. Toen slingerde hij het wapen woedend naar het hoofd van den man voor hem. Doch deze ving het handig op en legde het voor hem op het bureau.

„Het raam!” zei hij toen. „Kijk eens, Bert!”

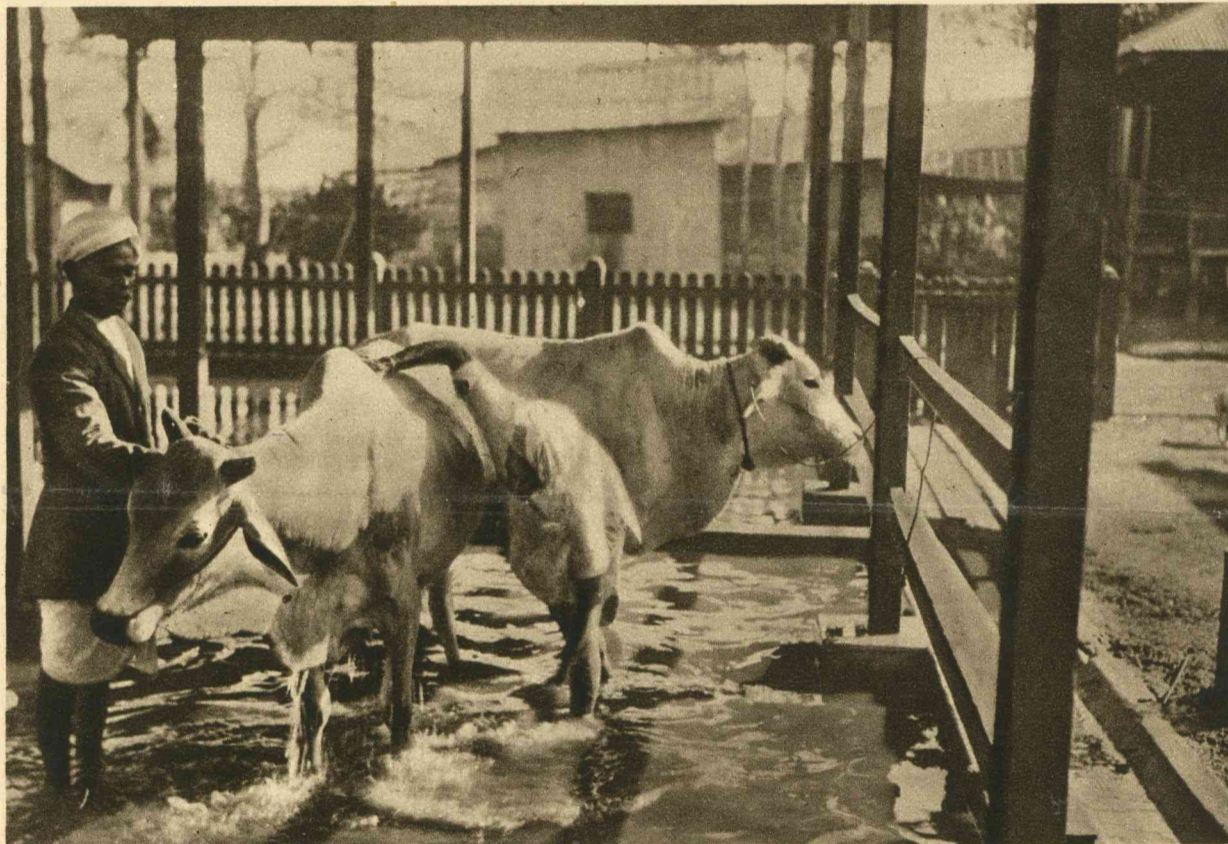
Heertje Bert draaide zich om: de gezichten van twee agenten in uniform gluurden over het kozijn heen naar binnen en in hun handen glinsterde de loop van een revolver. . .

„Vervloekt!” schreeuwde de ander. . . . Hij wilde op den zwaargebouwden man toespringen maar op hetzelfde oogenblik kwam de champagneflesch met een smak op zijn hoofd neer.

En rivierscène op het eiland Ceylon

Inboorlingen van het eiland Ceylon — dat door hen zelf Singhaia wordt genoemd — bezig met het baden en wasschen van tamme olifanten. Zoals men ziet, heeft men hún slagtandaen weggenomen. Vooral de dieren op de achterste rij zijn buitengewoon groot. Het exemplaar rechts bijvoorbeeld is bijna vier meter hoog en weegt ruim 5000 K.G.

Heilige koeien

Zoals onze lezers bekend is, houdt de Hindoe er heilige tembelkoeien op na. Niet alle koeien evenwel, die bij hem in een reuk van heiligheid staan, zijn in tempels ondergebracht. Zoo loopen zij bijvoorbeeld in Benares (aan den Ganges) vrij door de straten rond. Geen Europeaan mag deze dieren aanraken. In het besef van hun heiligheid gaan zij voor niemand uit den weg, zoodat zij in de nauwe straten vaak opstoppingen veroorzaken, die het gansche verkeer stremmen. Een vasten stal hebben ze niet. Iedereen geeft hun voedsel, terwijl zij op bepaalde dagen gewassen en gemasseerd worden (zie onze foto). Vaak ook worden zij met bloemen versierd. Heeft er in de stad een deftige trouwpartij plaats, dan wordt de gansche weg, dien de stoet zal nemen, met mest van deze dieren belegd.

Tegelijkertijd was de deur van de kast achter hem opengegaan en een inspecteur was de kamer ingekomen. Deze wierp een blik op den jongeman, die neergevallen was.

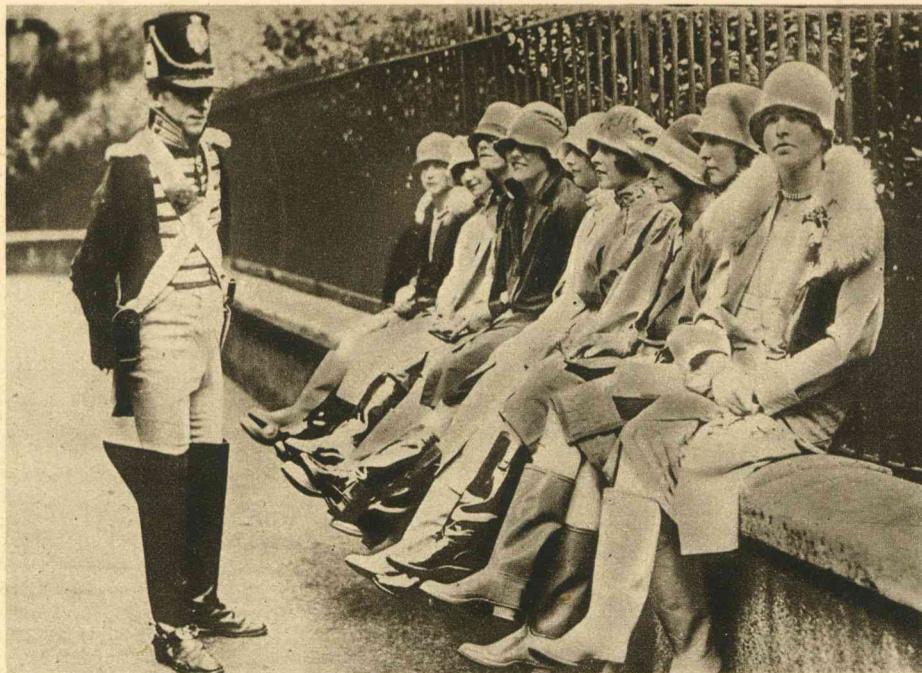
„Bewusteloos,” zei hij toen tegen den zwaargebouwden man, die over het roerloze lichaam knielde. Hij bukte zich eveneens en schoof een paar handboeien over de polsen van Heertje Bert. Deze kwam bijna direct weer bij.

„Zoo,” zei de inspecteur tegen hem, „ben je daar? Dát had je niet gedacht hè? Maar mijnheer hier had je herkend toen je gisterenavond in zijn hotel kwam en hij heeft ons gewaarschuwd. We weten nu meteen, wie de dader van die inbraak bij Arlington is. We vermoeden het wel, dat jij het was. Dank zij het handige leugentje van mijnheer hier, dat hij een brief gekregen had, ben je er in geloopt. Mijn mannen en ik hebben je bekendenis nu gehoord.”

„. . . .” zei Heertje Bert.

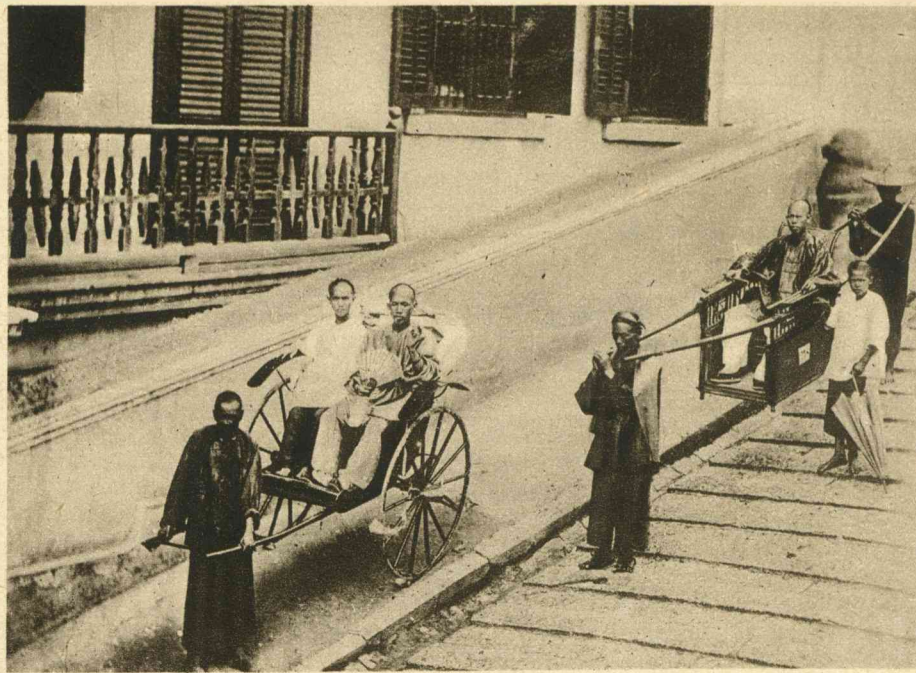
„Breng hem maar weg, mannen,” zei de inspecteur daarop tegen de agenten, die inmiddels ook waren binnengekomen.

„Dat is geen taal, die men in een fatsoenlijk hotel kan bezigen. . . !”

Geen muiltjes van Asschepoester

De Engelsche dame, die zich respecteert, dient op 'toogenblik schoenen te dragen van het zelfde model als de soldaat uit den tijd van Wellington. den bekenden Engelschen veldheer en staatsman, die van 1769—1852 leefde en die ten orzant vooral bekend is door den slag bij Waterloo, waar hij tezamen met Biüchner Napoleon I versloeg. Op onze foto ziet men eenige modieuze geschoeide dames en een soldaat van den „ijzeren hertog”

Chineesche luxe auto's

Een aardig tafereeltje uit Hong-kong. Links ziet men een z.g. ricksha, het tweewielige lichte wagentje, dat door een koeiie wordt getrokken en dat ook vreemdelingen gebruiken wanneer zij snel en gemakkelijk de stad willen bezichtigen. Rechts een „particuliere auto”, een draagstoel, die door de twee bedienden van den rijken Chinees wordt gedragen. De jongen, die ernaast loopt, houdt bij te felien zonnenschijn een parasol voor zijn meester op.

Met GEZELSCHAPS- DANSERESJE

GEAUTORISEERDE VERTALING UIT
HET ENGELSCHE.

7)

Ronald Prett kwam naast haar staan. Sinds dien eersten avond had zij hem vrijwel iedereen dag gesproken en vaak waren zij alleen geweest, doch het scheen wel, alsof zij elkan- der niets meer te zeggen hadden. Zij bedacht hoe er nu geen kans meer was, dat hun verhou- ding weer zou worden als in die eerste dagen. Morgen kwam zijn toekomstige vrouw immers aan boord. Nadat zij hem begroet had, maakte zij hierop een toespeling.

„Nog maar een paar uur, mr. Prett. U zult wel verlangend zijn.”

„Ja,” antwoordde hij eenvoudig, „dat ben ik.”

Zij praatten over onverschillige dingen. Eén keer ontmoetten hun oogen elkander als bij toeval en tot haar ergernis bloosde Star donkerrood.

De etensbel ging en zij begaven zich naar de trap. Onwillekeurig stak Star haar hand uit. De man greep het kleine handje in zijn beide handen. Geen van beiden sprak. Het was als een afscheid.

Den volgenden morgen werd Star wakker met barstende hoofdpijn. Het was een groote teleurstelling, want Lady Dappleton had haar uitgenoodigd, met haar clubje aan land te gaan. Maar het zou nog erger worden. Het weer was omgeslagen en de regen stroomde neer. Star moest afzien van het uitstapje en bleef den ganschen dag in bed. Later op den middag besloot zij op te staan en zich te kleeden voor tafel. Zij had een gevoel, alsof zij haar plicht zou verzaken als zij in bed bleef. Zij had een onnatuurlijken blos, haar oogen schitterden van koorts en zij rilde. Toen zij de vroolijke stemmen uit de eetzaal hoorde, over- viel haar een gevoel van moedeloosheid.

Zij had een onbestemd gevoel, alsof zij iets had verloren, doch niemand merkte iets aan haar en zij was vroolijk en binnemelk als steeds. „Voorwaarts,” zeide zij tot zichzelf. Juist op dat oogenblik keek zij bij toeval naar den ingang van de zaal en zag zij Ronald Prett naar zich toekomen met het schoonste meisje, dat zij ooit gezien had.

HOOFDSTUK IX.

De vreemdeling.

Julie Lamont bezat die bijzondere schoonheid, die den toeschouwer sprakeloos maakt. Heur haar was van een zeer eigenaardig blond en leek op gesponnen goud en manestralen. Haar figuur was slank en lenig en zij had een verrukkelijke perzikteint; haar vergeet- mij-nietblauwe oogen gingen schuil achter lange, donkere wimpers. Haar klassieke gelaatstrekken waren misschien een weinig koud. Het eenige wat op haar onbetwistbare bekoorlijkheid viel aan te merken, waren de neergetrokken hoeken van het kleine rozenroode mondje, die aan het beeldschoone gezichtje een trek van ontevredenheid gaven. Maar dat zag men pas later. Zij droeg een japon van zilverlamé. Rond haar blanken hals lag een prachtig geciseleerde gouden slang met twee groote, groene smaragden als oogen. Het geheel zag er schitterend uit, doch toen zij nader kwam, bemerkte Star met pijnlijken schrik, dat de japon van een zeer goedkoop maaksel was en daarbij gekreukeld door het pakken en niet vrij van vlekken. Zij dacht, dat miss Lamont waarschijnlijk arm was en dat hinderde haar, want een zoo konink- lijke gestalte moest onberispelijk gekleed gaan en niet in goedkoop opschik.

Ronald stelde voor: „Miss Hanson — Julie — mijn toekomstige vrouw, miss Hanson. Ik hoop, dat gij beiden goede vriendinnen zult worden.”

Star hoorde trots en teederheid in zijn stem.

Maar welke man zou niet trotsch zijn op zoo'n beeldschoon meisje?

„Hoe maakt u het?” sprak Julie Lamont onver- schillig, met een koel knikje. Zij lachte als een vorstin, die gunsten uitdeelt met haar glimlach.

Zij had een dunne, hooge stem. Star gevoelde een onverklaarbare teleurstelling. De blauwe oogen keken zoekend rond terwijl zij sprak.

„Ronnie heeft me van u verteld,” sprak ze. „Geluk- kig, dat ze eindelijk eens iets voor de passagiers doen. Wordt er vanavond gedanst?”

Kapitein Croque naderde en werd voorgesteld aan Julie, doch onmiddellijk wendde hij zich tot Star.

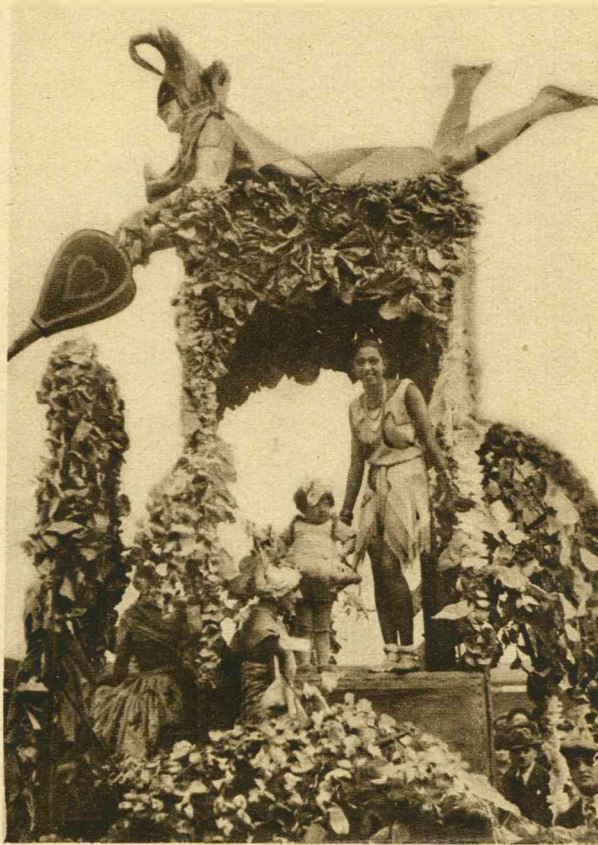
„Hoe gaat het met dit kleine meisje vandaag?” vroeg hij vriendelijk. „Ik hoor, dat ze niet in orde was?” Star werd ook voorgesteld aan mrs. Lamont, Julie's moeder, een elegante vrouw zonder eenige bijzondere schoonheid, die niet in de schaduw kon staan van haar beeldschoone dochter.

Zij maakte volkomen den indruk van iemand, die niet meetelde en haar uiterlijk was bijna sjofel.

Dien avond zat Ronald aan een ander tafeltje met zijn rug naar Star toe. Hij had zijn schoonmoeder aan zijn rechterhand en zijn meisje tegenover zich.

Star was boos op zichzelf, omdat zij zich een beetje eenzaam voelde.

Dien avond had Star het weer buitengewoon druk. Zij gevoelde zich ziek en ellendig en zag zeer bleek. Sir Mark Henderson ried haar, te gaan zitten en toen Lady Dappleton haar wenkte, zette zij zich naast haar.

Josephine Baker.

Ieder jaar, bij de opening van het nieuwe seizoen, heeft er in het Buffalo- Stadion te Parijs een groot artisten-feest plaats, waaraan door alle tooneelkunstenaars van „la ville lumière” wordt deelgenomen. Natuurlijk ontbrak hierbij ook Josephine Baker niet, de bekende negerdanseres, die, omdat ze al dansend haar gezicht en lichaam in de onmogelijkste stan- den weet te wringen, haar theater steeds overvuld met bezoekers ziet. — Of die bezoekers óók kleurlingen zijn? Neen: uitsluitend blanken! Tem- pora mutantur... en de Westersche „salonbeschaving” schijnt zich zonder neger-inspiratie niet meer staande te kunnen houden. „Quo usque tandem?” vroeg Cicero, toen hij den samenzwearer Catilina zijn laag- hartig gedrag verweet in den Romeinschen Senaat. Ten opzichte van onze mondaine vermaken is men geneigd zijn vraag te herhalen: „Hoe lang nog?” Op onze foto ziet men Josephine Baker op haar bloemenwagen.

„Je mag niet meer dansen vanavond, kindje,” sprak de oudere vrouw vriendelijk. Zij was veel gaan houden van het eenzame meisje.

„Luister eens, ik heb een plannetje en de kapitein vindt het goed. We moeten een gecostumeerd bal arrangeeren op den vijftien van de volgende maand.

We hebben een heele week om de kostuums te maken. Ze moeten zelf gemaakt worden en ze mogen niet veel kosten. Het mooiste kostuum, dat niet meer dan vijf shilling gekost mag hebben, krijgt den prijs.”

„O, wat eenig!” riep Star uit. „Vindt u miss Lamont niet prachtig?” vroeg ze, toen Julie juist voorbij walste met een man, dien Star nog nimmer gezien had.

„Zij heeft een schitterende teint,” gaf Lady Dapple- ton toe. „Zij danst zeker uitstekend?”

„Heel goed,” antwoordde Star glimlachend. „Zij heeft niets meer te leeren.”

In waarheid was Julie's dansen technisch geheel af, doch zeer overdreven en aanstellerig. Nimmer zou miss Valette haar leerlingen hebben toegestaan, op een dergelijke wijze te dansen.

Haar houding miste iedere ingetogenheid en haar heupgedraai getuigde niet van goeden smaak.

„Wie is die man, waar zij mee danst?” vroeg Star. „Ik heb hem hier nooit gezien.”

„Ik weet niet, wie het is,” antwoordde Lady Dapple- ton. „Hij is hier aan boord gekomen. Het is zonderling, miss Lamont lunchte alleen met hem in het hotel. Haar moeder was er niet bij. En mr. Prett zei, dat hij met zijn aanstaande en haar moeder aan wal ging lunchen en hij noemde een heel ander hotel. Ik wist toen nog niet wie zij was, maar natuurlijk hebben wij haar opgemerkt. Ik hoop maar, dat die miss Lamont een aardig meisje is. Ik hou' heel veel van mr. Prett en hij zal ongetwijfeld een goed echtgenoot zijn.”

„Bedoelt u,” vroeg Star ademloos, „dat miss Lamont met dien man alleen lunchte?”

„Ja. Ik zou haast zeggen, dat het geen Europeaan is. Misschien komt het wel door dien man, dat miss Lamont een klein beetje een burgelijken indruk maakt.”

Star keek naar Julie, die met den donkeren man danste. Zij bespeurde een gevoel van afkeer. Het was een groote, zwaar gebouwde man. Hij was niet onknop, doch zijn olijkleurig gelaat was iets te donker en te gevuld, zijn diepzwart haar glom al te zeer en zijn onnatuurlijk groote, zwarte oogen flikkerden onheil- spellend.

Hij had een air van gewicht, alsof hij iemand van beteekenis was. Zijn kleeren waren onberispelijk en zijn gedrag was uiterst correct.

Star zocht Ronald Prett met haar blik, doch hij was niet in de danszaal.

Ronald Prett bevond zich in den rooksalon. Hij zat diep weggedoken in een clubfauteuil en rookte een pijp. Hij hield een geïllustreerd tijdschrift in zijn hand, doch hij las niet. Er lag een bezorgde trek op zijn gelaat.

Sir Mark Henderson kwam bij hem zitten.

„Moet je niet dansen, Prett?” schertste hij. Hij gevoelde zich veel meer op zijn gemak onder heeren dan met dames. „Wat zal miss Lamont wel zeggen, als je haar zoo in den steek laat? Ik heb een fox-trot met haar gedanst. Ze danst uitstekend.”

„Ik dans niet goed genoeg voor Julie,” antwoordde Ronald glimlachend. „Zij is heel beslist op dat punt. Ze danst niet met me.”

Sir Mark antwoordde niet, doch een belangstel- lende blik kwam in zijn oogen.

Juist op dat oogenblik kwamen Julie en haar dan- seur binnen. De donkere man maakte een buiging en vertoonde zijn schitterende tanden.

„Beste sir Mark! Welk een genoegen!” riep de vreemdeling met zijn diepe, welluidende stem uit. „Ik had er geen idee van, dat u aan boord was. U ziet er aanmerkelijk beter uit dan toen ik u de laatste maal zag.”

Hij glimlachte uiterst vriendelijk tegen Ronald, die dit echter niet zag, omdat hij bovenmate verbaasd was door het gedrag van sir Mark.

Deze toch leunde achterover in zijn stoel. Hij had juist een versche sigaar opgestoken en deed eenige trekjes alvorens te antwoorden.

Toen sprak hij met zijn afgemeten stem, en het klonk ongeveer, alsof hij het tegen een mug of een vlieg op den muur had: „Mij gaat het heel goed, dank u. Ik veronderstel, dat u op weg is naar Calcutta. Het zal een fraaie zeereis worden.” Daarna wendde hij zich tot den steward, die juist binnen kwam, precies alsof de donkere man heelemaal niet bestond.

Het donkere gezicht werd plots groenbleek. De man opende zijn mond als om iets te zeggen.

Er kwam een gevaarlijke blik in zijn oogen. Toen keerde hij zich om en slenterde weg.

Prett floot zachtjes.

„Dat noem je iemand snijden!” lachte hij. „Wie is het?” vroeg hij belangstellend.

„Ken je hem niet?” vroeg sir Mark, terwijl hij de verdwijnende gestalte onverschillig nakeek. „Het is een gevaarlijk individu. Clay heet hij. Hij zwemt in het geld. Men zegt, dat hij begonnen is met geld te leenen aan de negers in Oost-Afrika tegen woekerrente. Dat is altijd een geliefkoosd spelletje van de inboorlingen geweest, zooals je weet. Op het oogenblik drijft hij handel in allerlei — in Turkestan en Afghanistan — huiden en tapijten en edelstenen. Zijn huis in Calcutta, zeggen ze, moet veel weg hebben van het hol van Aladdin met de tooverlamp.”

„U zei: inboorlingen leenden geld aan de negers,” viel Ronald hem in de rede. „Wat bedoelt u daar- mede?”

„Nou, je ziet toch zeker wel, dat hij ook een veeg met den teerkwast gehad heeft, beste jongen? Ik wil niet zeggen, dat hij een halfbloed is, maar...”

Sir Mark haalde zijn schouders op.

„Maar hij is een vriend van mrs. Lamont en Julie. Hij was tegelijk met hen in Egypte en Griekenland.”

„Ja, ik zag miss Lamont met hem dansen. Ik wou er niets van zeggen, maar nu je er toch over spreekt, zou ik je raden, mrs. Lamont een wenk te geven. Zij weet waarschijnlijk niet, wat zoiets zeggen wil. Zij kent Indië zeker niet.”

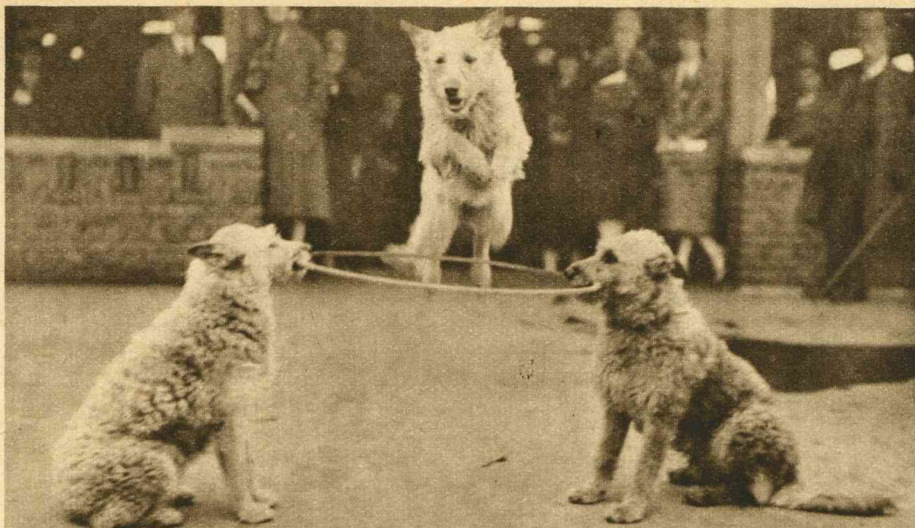
Ronald beheerschte zich met moeite. „Heeft hij behoorlijke kennissen?”

„Och, hij kent wel een paar lui. Hij is er in geslaagd, soms in Calcutta heel behoorlijke menschen te ont- vangen. Maar je weet, wat geld doet tegenwoordig.”

(Wordt vervolgd).

De schoonheidskoningin van Hongarije
Susanne David werd in Budapest tot schoonheidskoningin gekozen, omdat zij het best het type van een Hongaarsche schoone vertegenwoordigt.

Vrije dressuur,
vertoond door drie ruwharige Belgische herdershonden op de clubmatch, welke de Ned. Speciaalclub voor Belgische Herdershonden Zondag 1.1. te Amsterdam hield.

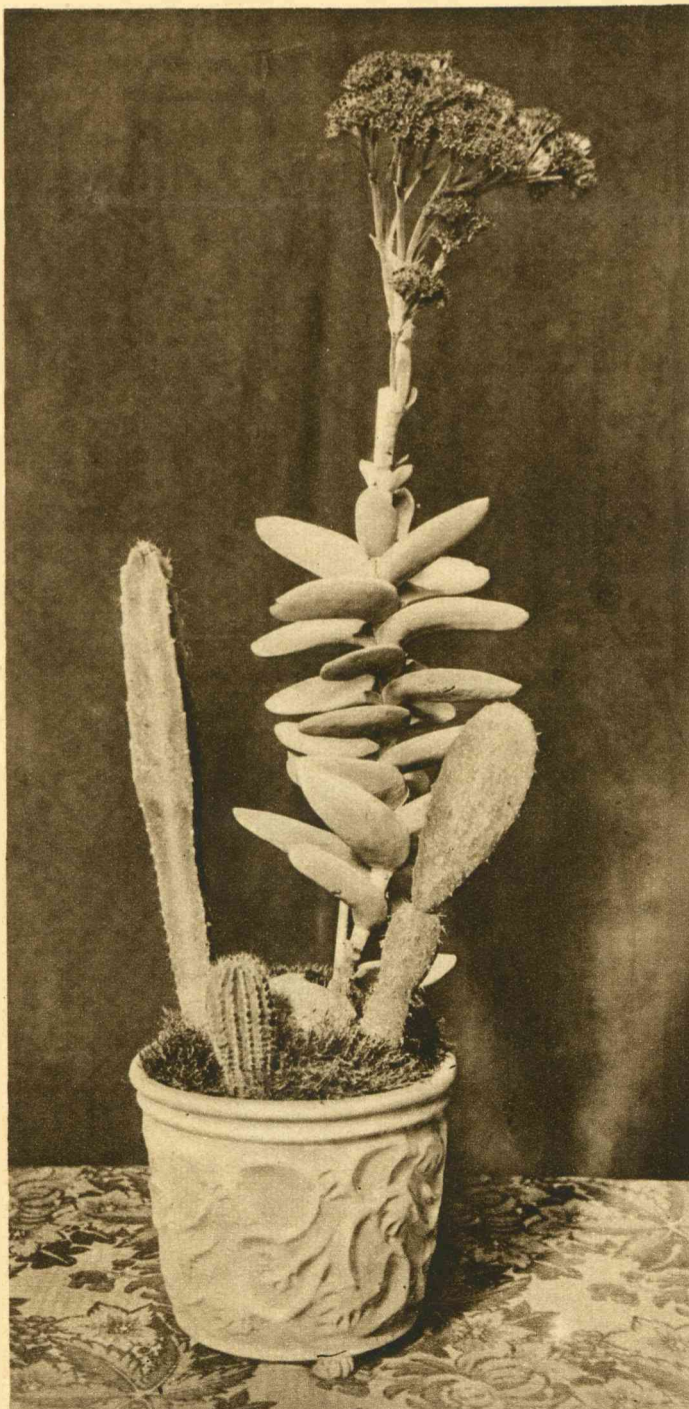
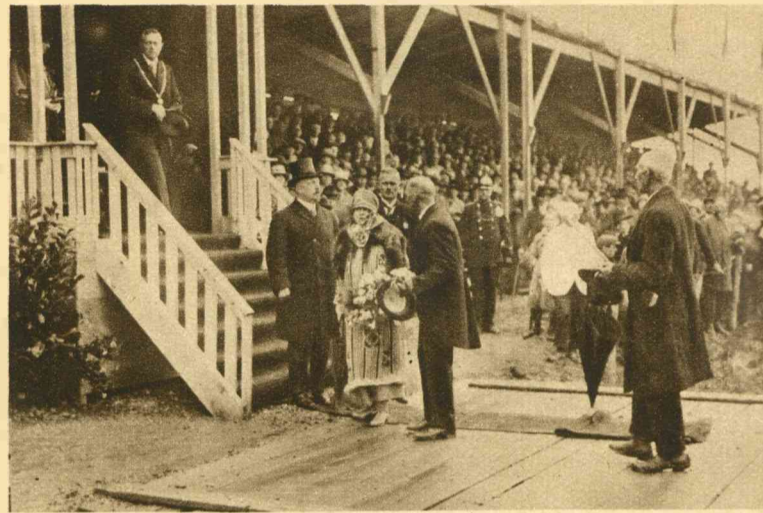

Isadora Duncan,
de begaafde kunstenares, die eertijds de wereld door haar nieuwe dansen verbaasde, is te Nice tijdens een autotocht op tragische wijze om het leven gekomen.

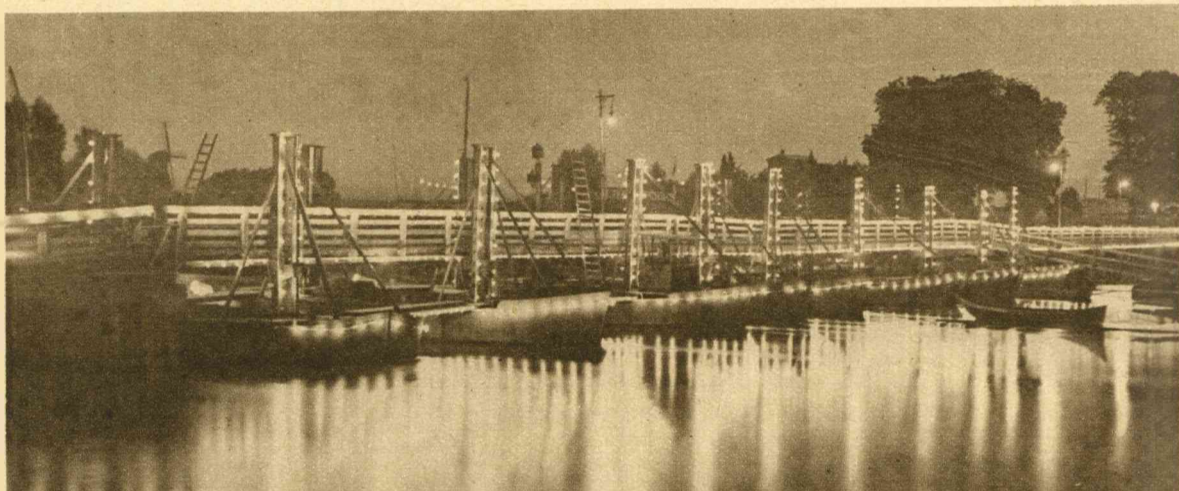

Links:
Herman Gorter †
Zaterdagmorgen arriveerde te 's-Gravenhage het stoffelijk overschot van Herman Gorter, den begaafden dichter van „Mei", die te Brussel plotseling is overleden.

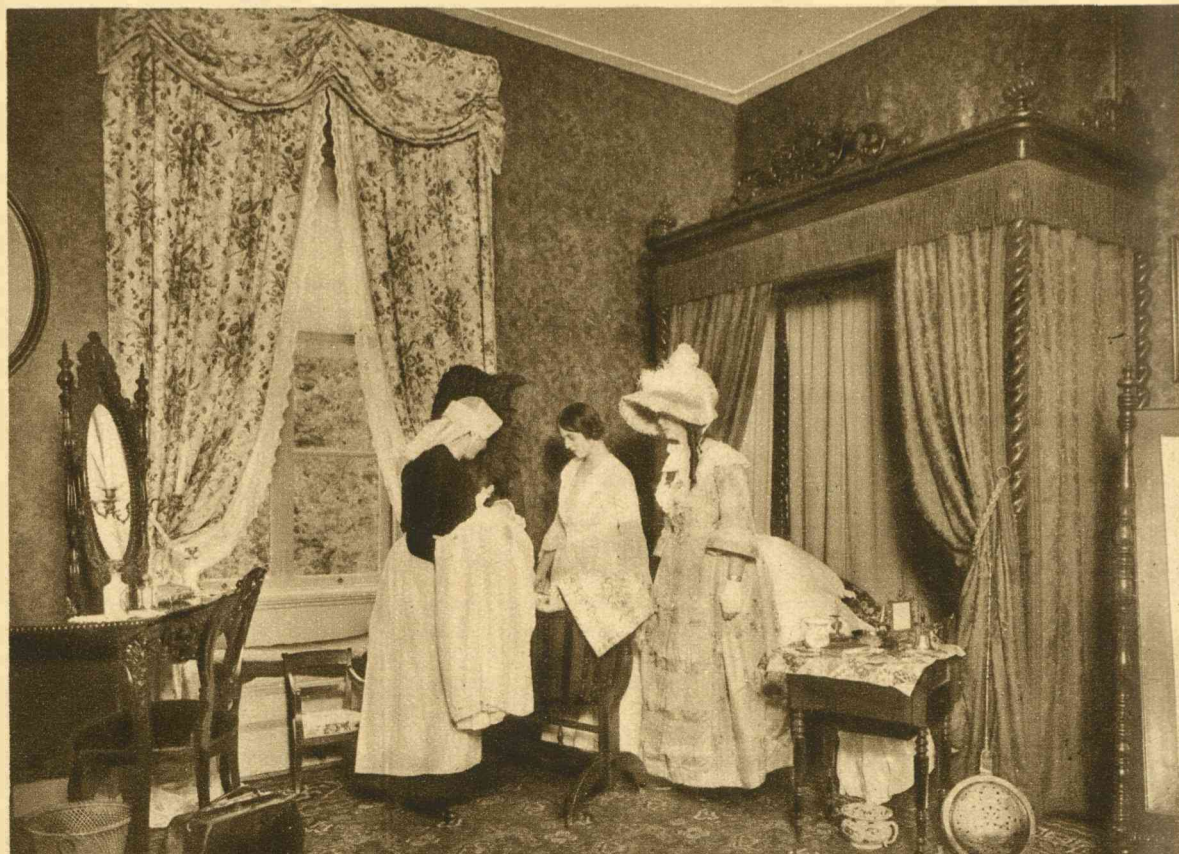
Rechts:
De Landbouwtentoonstelling te Ridderkerk,
welke in de afgelopen week werd gehouden, is met een bezoek van de Koningin en den Prins vereerd. — Het koninklijk echtpaar gereed om de verschillende afdelingen te gaan bezoeken.

Een bloeiende vetplant,
zoals deze te bewonderen viel op de te Leiden gehouden bloemententoonstelling van de afdeling Leiden der Kon. Ned. Maatschappij voor Tuinbouw en Plantkunde.

Een schitterenden aanblik
leverde de bekende schipbrug over den IJssel te Deventer op, toen deze bij gelegenheid der aldaar gehouden Landbouwtentoonstelling fraai was geillumineerd.

Een slaapkamer uit den ouden tijd
Deze kamer was te zien op de tentoonstelling, welke de Zeister Industrie- en Huishoudschool hield toen zij in de afgelopen week haar twintigjarig bestaan herdacht.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Chique mantel van zwart satijn met onderstuk van zwart fluweel, gegarneerd met donkergrijs bont.

Onze Dagtaak.

Wat onze dagtaak ook zijn moge . . . de volgende stelregels gelden vrijwel voor iedere vrouw, of zij huismoeder, kantoorjuffrouw, winkelmisje of fabrieksarbeidster is.

En dat komt, omdat er geen taak is, die niet berust op orde, regelmaat en wijze voorzorgen.

Velen onder ons beschouwen datgene, wat zij te doen vinden, niet als een taak.

Is het daarom, dat er zoo vaak de hand gelicht wordt met veel in de eigen omgeving, wat bij vreemden de grootste plichtsbetrachting eischt?

In dezen arbeid is een taak, ook als wij die niet als zoodanig opvatten.

Iedere taak en dus ook iedere arbeid stelt eischen, veelal verschillend, maar in aanleg en wezen alle gelijk: want iedere arbeid als zoodanig is te beschouwen als een onderdeel van een groot geheel, hoe nietig de arbeid ook zij.

Het is de gemeenschapszin, die ons onze schijnbaar onbeteekenende dagtaak doet zien in het licht van het algemeen nut, dat ook het schijnbaar nietige en onbeteekenende niet vermag te ontberen.

Zij, die boven de enge grenzen van het dagelijksch leven vermogen uit te zien, zullen voorzeker gaarne de volgende wenken in acht nemen en — er ook naar weten te handelen!

Sta nimmer laat op 's morgens. Een uur voor het ontbijt is later op den dag minstens twee uur waard, als gij reeds veel verricht hebt en vermoeid begint te geraken.

Overschat nimmer uwe krachten door te trachten al te veel in één dag te willen volbrengen. Het resultaat zal zijn, dat gij den ganschen dag gejaagd en onrustig zijt, en dat hetgeen uit uwe handen tevoorschijn komt, de duidelijke blijken vertoont van haastig en zonder zorg te zijn volbracht.

Zorg, dat gij datgene, wat ge bij uwen arbeid nodig hebt, tevoren in gereedheid hebt gebracht, ten einde elke noodelooze onderbreking te voorkomen.

Zorg ook bij uw dagelijksch werk voor een juiste en verstandige indeeling, zoodat datgene, wat het eerste gedaan behoort te worden ook werkelijk het eerste gebeurt.

Wie niet in staat is, een behoorlijk overzicht van de dagtaak te krijgen, make den avond te voren een beknopt lijstje op van de den volgende dag te verrichten werkzaamheden. Het is maar een kleine moeite en — men went er spoedig aan. Eenmaal tot gewoonte geworden, bespaart dit een massa tijdverlies.

Een straf, die voor een fijnbesnaarde natuur onduelbaar is, is een grover aangelegde onverschillig en omgekeerd.

De reclame in dienst van de hygiëne

Evenals hier sommige limonadefabrikanten rietjes (in papier verpakt) beschikbaar stellen voor het drinken van hun product, zijn er in Amerika en ook reeds in Duitschland melkinrichtingen, die tot het gebruik van rietjes aansporen. Deze inrichtingen verpakken de melk óf in flesschen óf in papieren drinkbekers, die met een carton zijn gesloten. In het midden van het carton zit een opening, met dun perkament afgesloten.

Wie deze melk wil drinken, stoot met een riet het perkament door en kan dan op hygiënische wijze melk drinken.

De industrie, die zulke drinkrietjes vervaardigt, schijnt op zichzelf al te kunnen bestaan. De Trinkhalm-industrie G.m.b.H. te Bremen brengt ze in den handel in bedrukte vloeipapierjes. De kinderen krijgen daarop hygiënische lessen. Wij vertalen er enkele van voor onze lezers:

Melk en brood
Kleuren wangen rood.

Melk maakt vroolijk en gezond,
Dunne wangen bol en rond.

Kleine slokjes! Niet vergeten:
Niet slechts drinken, maar ook eten!

Melk is lekker en gezond
Door den stroohalm in je mond!

Gekleede middaghoed van zwart satijn met strassgesp.

Recepten.

Spaansche soep.

Benodigd: 1 L. bouillon van rundvleesch, 50 Gr. parelgort, 1 stukje Sp. peper of wat Cayenne-peper, 3 worteltjes, 1 ui, zout.

Bereiding: De parelgort in water bijna gaar koken, dan afgieten en in den bouillon met de fijngesneden worteltjes verder laten koken tot alles gaar is. Voor het opdoen wordt er wat Cayenne-peper doorgeroerd. Gebruikt men Sp. peper, dan kookt men deze met de groente mée, doch zij moet voor het opdienen van de soep verwijderd worden.

Gevulde eieren.

Benodigd: 4 eieren, boter, peper, zout, nootmuskaat, $\frac{1}{2}$ eetlepel gehakte peterselie.

Bereiding: De eieren hard koken (8 à 10 min.). In koud water afkoelen, pellen, in de lengte halveeren; de dooiers er uit nemen, wegen, en gelijke hoeveelheid boter nemen; de dooiers door een zeef wrijven, vermengen met de boter, zout, peper, nootmuskaat en peterselie. De holte in het wit van de eieren nu bolrond vullen met het mengsel, zoodat het lijkt of in ieder half wit een heele dooier zit. Met een warm, vochtig mes den dooier glad strijken. Gevulde eieren worden gegeven bij sla of met droog gekookte rijst en kerrysaus. Voor 4 eieren worden gebruikt 200 Gr. rijst en 4 dL. kerrysaus. Voor een lunchshotel en voor hors d'oeuvre worden ze veel gebruikt.

Toepassing van voor-historische Bakmethoden.

De oudste wijze van toebereiden van graan voor gebruik als voedsel is niet het bakken van brood met gist of een ander rijsmiddel. Uit opgravingen en in het bijzonder door het onderzoek der Zwitsersche paalwoningen uit het steenen tijdperk is gebleken, dat men reeds veel eerder graan met behulp van water en vuur voor menscheijk gebruik geschikt heeft gemaakt. Verschillende andere werkwijzen zijn bekend geworden door het vinden van het daarvoor gebruikte gereedschap en gedeeltelijk zelfs door het vinden van de producten zelf! Eén methode was het roosten der heele graankorrels, een andere het bereiden van brij van gestampte korrels, een derde het bakken van platte koeken, (flappen?) zonder rijsmiddel op vlakke steenen of aardewerk boven het vuur. Ten slotte is er het bakken onder de bakklok; dus de bakruimte was afgesloten, zoodat het verdampende water van het deeg het gebak deed rijzen en luchtig maakte.

Merkwaardig is nu, dat al deze voor-historische methoden ook nog heden ten dage op sommige plaatsen in Italië, Zwitserland en de Balkan-eilanden onveranderd worden uitgeoefend. Men heeft verondersteld, dat dit buitensporige conservatisme zijn oorzaak zou vinden in het feit, dat de bereiding der spijzen van oudsher tot de dagtaak der vrouwen heeft behoord.

Rutimeyer deelt mede, dat nog kort geleden de schoolkinderen in het Zwitsersche Sinnenal gerooste graankorrels als twaalfuurtje mee kregen, dat elders van gestampte gierst of brijsoep gekookt werd, terwijl het bakken van flappen op gloeiende steenen of aarden schotels nog veelvuldig in Noord-Italië voorkomt. De terra-cotta bakklok met knop wordt thans nog in Bosnië in volmaakt denzelfden vorm gebruikt, waarin zij ook in Bosnische paalwoningen uit het steenen tijdperk tevoorschijn gekomen is. De minder conservatieve Servische vrouwen hebben de terra-cotta klok reeds door een gietijzeren van denzelfden vorm vervangen.

Nuttige Wenken.

Versch hooi.

Het slapen in versch hooi is schadelijk en zelfs vaak gevaarlijk, door het zich eruit ontwikkelende koolzuur.

Mest voor kamerplanten.

Hiervoor zijn sigarenstompjes bij uitstek geschikt. Vaak gieten is daarbij noodzakelijk.

Badspunzen.

Badspunzen, die met zeep in aanraking komen, worden hard. Om dit te voorkomen, legt men ze in een slappe soda-oplossing en drukt en spoelt ze daarna in schoon water uit.

Middagjapon van marineblauw crepe de chine met ingezet voorpand van crème crepe de chine.

De Millioenen ERFENIS

DOOR LAURENCE CLARKE

22) GEAUTORISEERDE VERTALING

Het onwaarschijnlijke kon niet gebeuren Impulsief legde hij zijn hand op den arm van den Prins, die zijn arm terug trok of een adder hem gestoken had. Onweerstaanbaar werden zijn oogen getrokken naar het zwarte wapen in de hand van den Prins.

„Laat mij tenminste één woord tot U zeggen,” smeekte hij.

De Prins knikte ernstig, zonder te spreken.

„Wat ik zeggen wilde is dit,” zei Sarakoff. „Uw vrienden willen mij doden. Dat is natuurlijk een onmogelijkheid, Prins, dat kan niet. Gij zult mij niet vermoorden. De Engelsche wet”

„Jij hebt Prinses Nadia Alexandrovna vermoord.”

„Nee, nee!”

„En wat meer is,” ging de Prins kalm voort, „je hebt in het publiek gepocht op je misdaad, in Berlijn en in Londen. Gedurende vele weken, Alexis Sarakoff, heb ik je op de hielen gezeten. Al zou je in de diepste wouden van Afrika gezeten hebben, ik zou je gevonden hebben. Van het oogenblik af, dat je uit dien kelder kwaamt, was je gedoemd om door mijn handen te sterven.”

Tot dusver had hij kalm en beheerscht gesproken, doch plotseling verloor hij zijn zelfbeheersching.

„Jij bent Alexis Sarakoff,” siste hij tusschen de tanden, „de gemeenste schurk die ooit geleefd heeft.”

Het wapen ontviel hem en hij vloog Sarakoff naar de keel. Zijn greep had de kracht van een krankzinnige. Hij tilde den man op en wierp hem met kracht van zich af.

Sarakoff viel vlak bij den kliprand. Bliksemsnel stond hij op en vloog landwaarts. Voor hij echter tien stappen had gedaan, wierp de Prins zich wederom op hem. In een ijzeren greep vatte hij hem bij de schouders.

„Schurk! Je moet sterven!” hijgde hij. „Ik ben duizend doden gestorven en nu is het jouw beurt.”

Sarakoff vocht als een wanhopige. „Het is niet waar, het is niet waar,” schreeuwde hij. „Je bent gek, ik ben Vorak.”

Langzaam maar zeker dreef de Prins hem naar den rand van de klip.

„Eén woord, luister,” smeekte Sarakoff. „Ik ben Vorak. Vernietig mij, en gij vernietigt een genie. Dat is erger dan de grootste misdaad. Ik besta niet voor mijzelf, ik besta voor de wereld . . . voor de cultuur.”

De Prins keek hem vlak in de oogen.

„Ik denk aan Prinses Nadia,” zeide de Prins.

„Wat zou dat?” vroeg Sarakoff. „Alleen het genie heeft waarde. Dat dat gebeurde was jammer, maar het moest zoo zijn. Alle groote maatregelen van vooruitgang in de wereld zijn streng maatregelen. Ik was niet mijzelf, ik was de nieuwe wet.”

Plotseling hield hij op. Een ontzettende stilte volgde. Sarakoff zag hoe de handlangers van den Prins langzaam den weg afliepen en hoe zij over hun schouder terugzagen.

„Het is gedaan,” sprak de man met den baard tot de anderen.

Toen een uur later het groote buitenlicht van het Hotel al lang gedoofd was en de rieten stoelen voor den nacht naar binnen waren gehaald, zag de nachtportier, die alleen in de hall was, Prins Malinieff de trappen van het terras opkomen en aankloppen aan de glazen deur.

„U is laat, Sir,” zeide de man.

„Ja,” antwoordde de Prins, „ik heb een lange wandeling gemaakt.”

„Weest u maar blij, dat u thuis is,” sprak de portier, „er komt storm.”

De Prins keek hem aan en lachte. Een prettigen, vriendelijken lach, noemde de portier het later.

„Ik verwacht geen storm. Goeden nacht portier.”

„Goeden nacht, Sir.”

HOOFDSTUK XXXV.

Den volgenden dag klopte een der kamermeisjes van het Grand Hotel op de vierde verdieping op Prins Malinieff's deur. Het was twaalf uur en zij had reeds herhaaldelijk geklopt zonder antwoord te krijgen.

Toen dien middag om vier uur de directeur van het hotel met zijn sleutel de kamer opensloot, werd de jonge man geheel gekleed op bed gevonden. Zijn

gelaatstreken waren rustig en schoon en doorzichtig als albast. Een hand hing neer van het bed; op den vloer lag een pistool. De Prins had zichzelf achter het oor geschoten en was reeds urenlang dood.

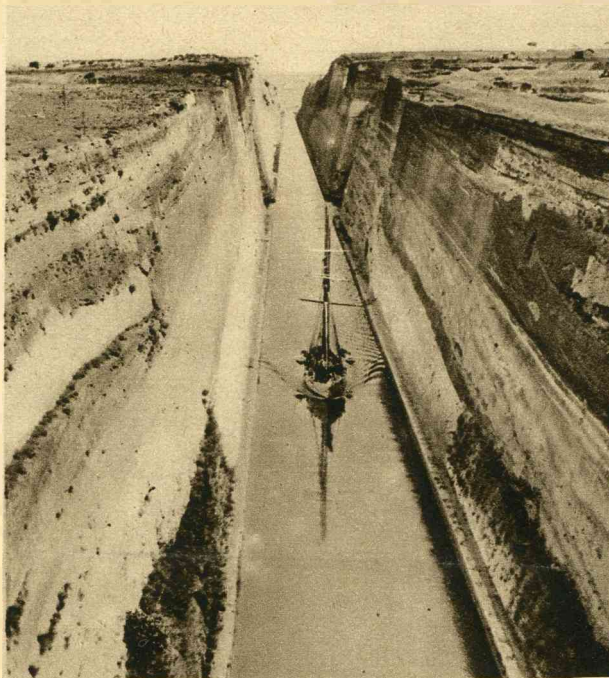
Op tafel lag een klein plat pakje, met een brief geadresseerd aan zijn Russischen vriend, den man met den zwarten baard. De brief behelsde slechts het verzoek het kleine pakje bij hem in de kist te leggen en om op zijn grafsteen noch ouderdom, noch titels te vermelden, doch slechts één woord: „Paul”.

De plotselinge dood van den Prins gaf een geweldige opschudding in het Grand Hotel.

Men was hier nog geheel van vervuld, toen een tweede opzienbarende mare de ronde deed. De plotselinge dood van den grooten violist Vorak. Een geheimzinnige gebeurtenis; Vorak was gevonden op het strand vlak onder den uitkijktoren, met gebroken ruggraat. Op de klip viel geen spoor van eenige worsteling te ontdekken en de fijn wit-linnen zakdoek, welke werd gevonden, droeg noch monogram, noch eenig ander merkteken.

HOOFDSTUK XXXVI.

Om twee uur dienzelfden middag werd het nieuws van Vorak's dood in Londen bekend. Doch Paula Jeffrey, vervuld van haar eigen belangen, had het nieuws nog niet vernomen, toen zij dien middag, liefelijk en

Het kanaal van Corinthe.

Zoals onze lezers weten, wordt het Peloponnesische Schiereiland met het vasteland van Griekenland of het eigenlijke Hellas verbonden door den z.g. Isthmus, een landengte, die bestaat uit een 76 meter hoogen bergrug, welke op het smalste punt 6 K.M. breed is. Reeds Periander van Corinthe, die van 625—585 vóór Christus regeerde, en die een der Zeven Wijzen van Griekenland wordt genoemd, moet het plan hebben gehad, den Isthmus door te steken. Tot de uitvoering ervan is hij echter nooit toegekomen, en het is eerst Nero geweest, die van 54—68 keizer van Rome was, welke het plan weer opvatte en de lijn liet afbakenen, waarlangs het kanaal zou moeten komen. Duizenden Joodsche slaven werden er aan tewerkgesteld. In 68 werd de arbeid door den opstand van Julius Vindex evenwel onderbroken, en de plannen bleven nu ruim achttien eeuwen rusten, totdat men ze in 1881 opnieuw ter hand nam. Het kanaal werd nu langs de door Nero aangegeven lijn gegraven op een breedte van 23 meter en een diepte van 8 meter. Den 6en Augustus 1893 werd het feestelijk geopend. Het verkort de route over zee van de Adriatische Zee naar den Piraeus met 325 K.M. — Onze foto geeft een interessanten kijk op het kanaal en werd juist genomen, terwijl er een schip passeerde. Men krijgt daardoor een goeden indruk van de breedte.

betooverend als immer, met een vriendelijken glimlach bij Vorak's impresario binnenkwam.

Een oogenblik aarzelde de man en sprak toen: „Ik heb slecht nieuws voor u.”

„O!”

„Vorak is dood.”

Paula keek meer verbaasd dan geschrokken.

„Ik begrijp het niet.”

„Gisterenavond; hij viel van een klip en werd dood op het strand gevonden in Kings Cliff.”

Hij gaf haar de courant waar het nieuws in stond. Hij zag hoe Paula verbleekte en de tanden in haar onderlip zette.

„Dood!” zei ze.

Lake knikte.

„Hier zijn een paar telegrammen, die gisteren voor hem kwamen. Ik kan ze niet lezen. U verstaat het zeker wel?” vroeg Majoor Lake.

Paula knikte en las het volgende bericht, dat in het Russisch gesteld was. „Alles verloren, vier mannen in auto 1 A 3003 vielen ons aan, maakten zich meester van alles. Gewond doch niet ernstig. Adres Ziekenhuis, Peterstrasse Plock.”

Het was een oogenblik van het grootste gewicht voor Paula. Door de onbekwaamheid van Sarakoff's agenten waren de millioenen verloren gegaan, vermoedelijk thans in het bezit van Schaefer, en Sarakoff

was dood. Voorwaar het leven was een pad vol doornen voor een vrouw alleen. Paula's toekomst zag er niet rooskleurig uit. Van Schaefer had ze niets meer te hopen. Sarakoff stond niet meer tot haar beschikking. Langzaam hief zij het hoofd op en keek Lake aan. Hun oogen ontmoetten elkaar. Er werd geen woord gesproken, doch er werd veel gezegd.

„Ga mee naar het Ritz Hotel,” sprak de Amerikaan zachtjes.

Paula aarzelde.

„Zijn dood zal een groot verlies voor u zijn,” sprak ze. De Amerikaan lachte luchthartig.

„Zoo dom ben ik niet, ik heb hem hoog verzekerd.” Paula aarzelde niet langer en stond op.

„Ik ga mee naar het Ritz Hotel,” sprak ze.

HOOFDSTUK XXXVII.

Majoor Lake was de laatste troefkaart die Paula over had. Peinzend keek zij hem aan met haar prachtige oogen en vond zijn blik op haar gericht.

„Wat ik graag weten wou,” vroeg hij, „is: hoe staan we eigenlijk?”

Paula keek hem vragend aan.

„Ik begrijp u niet.”

De Amerikaan leunde achterover en had geen oog van haar af. Hij had gezien hoe zij verbleekte bij het lezen van het telegram; hij had den woedenden blik in haar oogen opgemerkt, hij vermoedde, dat hier iets in het spel was, dat hij ten eigen bate zou kunnen aanwenden. Hij zocht een nieuwe bron van inkomsten en een plan rijpte in hem om Paula te exploiteeren. Misschien kon ze zingen, misschien kon ze dansen, misschien kon ze acteeren met haar schitterende schoonheid.

Intusschen dacht Paula ongeveer hetzelfde. „Dezen jongen man,” dacht zij, „kan ik mij ten nutte maken.”

Zij nam het telegram uit haar taschje en stak het hem toe. „Lees het maar,” zeide zij. Lake keek ernaar en gaf het weer terug. „Maak er eerst Engelsch van, dan kan ik het tenminste verstaan.”

Paula vertaalde niet alleen het telegram doch vertelde hem in korte woorden de heele geschiedenis van de twee millioen, waarbij zij juist zooveel achter hield als zij noodig oordeelde. „Maar er is nog een massa te doen,” besloot zij zuchtend.

„Dat is niets,” riep de jonge man uit, „zeg nog eens, dat het werkelijk twee millioen Pond is.”

Paula vertelde hem zulks lachend.

„En wilt ge mij daarin laten deelen?”

„Het is een eerlijke afspraak; dit geld is mijn eigendom. Vorak's agenten hebben het voor mij gekregen en het werd hun ontstolen. Ik weet vermoedelijk wel door wie. Het zal moeielijk en gevaarlijk zijn om de dieven het geld weer afhandig te maken, maar als gij daar den moed toe bezit, dan is het niet meer dan billijk, dat ge gelijk opdeelt met mij, zooals Vorak ook zou hebben gedaan.”

Lake bekeek haar van top tot teen.

„Miss Jeffrey,” zei hij na eenigen tijd. „Ik neem Uw voorstel aan.”

Paula gaf hem zijn blik terug. „Dat dacht ik wel,” zei zij.

Dien avond, toen Lake zich aan het uitkleeden was, stond hij langen tijd voor het raam en keek neer op Londen. Eindelijk nam hij de telefoon op en toen zijn oproep werd beantwoord, sprak hij: „Is dat de luchtvaartdienst? Hier Majoor Lake, Golden Pavillion Hotel. . . . Zijn die twee plaatsen nog gereserveerd van Londen naar Keulen? Dank u wel. Ja, beide passpoorten zijn gevisceerd. Dank u zeer. Goeden avond.”

Hij belde af, kleepte zich uit, trok een hoogst moderne pyama aan, die hem er uit deed zien als een ontstoken vuurwerk, en stapte in bed.

HOOFDSTUK XXXVIII.

Het was bijna ondoenlijk boven het lawaai van de vliegmaschine uit te schreeuwen. Paula en Lake waren de eenige passagiers. Twee anderen hadden zich laten afschrikken door de hevige bries die er stond. Een half dozijn keeren gedurende de reis had zij den piloot zich zien omwenden naar hen om te zien of alles in orde was. Officiël waren zij slechts passagiers voor hem, maar hij was zoo bezorgd voor hen alsof zij zijn eigen kinderen waren. In twee uur en veertig minuten waren zij in Keulen. Gedurende de lunch in het Dom Hotel sprak Lake: „Daar zit ten minste gang in. Ontbijten in Londen en om 1 uur lunchen in Duitschland. We zullen dat zaakje wel gauw opknappen. Morgen zie je me in de herberg „De Roode Haan”. De laatste 24 uur heb ik mijn gedachten eens laten gaan, Paula, en ik ben er van overtuigd, dat Schaefer en Reichenstein de millioenen gestolen hebben.”

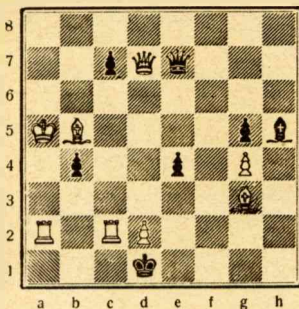
„Dat kan wel,” antwoordde Paula.

(Wordt vervolgd.)

Schaken.

PROBLEEM No. 147.

Van: J. v. Dijk, te De Lier.

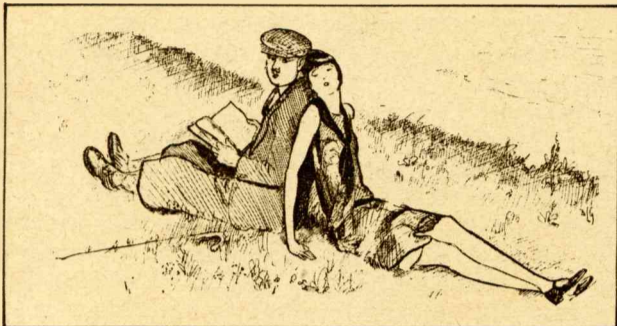

Wit begint en geeft in 2 zetten mat.

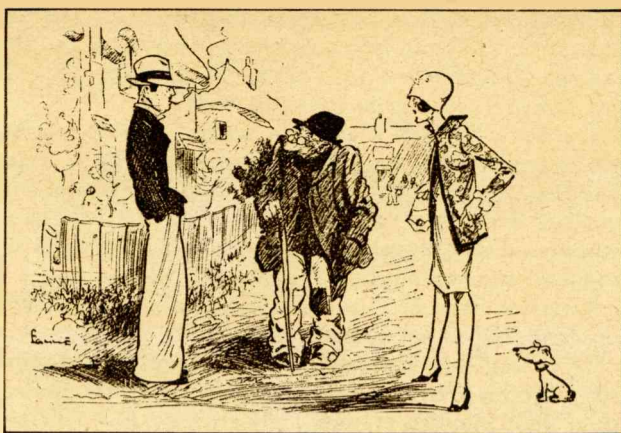
Stand: Wit (8) Ka5, Dd7, Ta2, Te2, Lb5, Lg3, pi. d2, g4.

Zwart (7) Kd1, De7, Lh5, pi. b4, c7, e4, g5.

Correspondentie-adres: P. van 't Veer, Valkenboschkade 211, Den Haag.

Vrouw (die zich schromelijk verveelt): „Dat is nu echt iets voor een man. Je loopt twee uur om in de dichtstbijzijnde bibliotheek een boek te halen, maar het komt niet in je hoofd op om er twee mee te brengen.“
Man: „Waarom zou ik? Als ik dit uit heb, kan ik 't toch gemakkelijk terug brengen en een ander halen!“

„Ja, ik ben 77 jaar.“
„Dan ben je zeker de oudste inwoner?“
„Goede hemel, nee! Mijn vader is 96.“
„Alle menschen! Dien zou ik dan wel eens willen zien!“
„Wel, dat is nou jammer! Hij is juist op de fiets weg om zijn vader eens op te zoeken!“

KLIMAAT-PUZZLE.

De „wintertijd“ staat voor de deur!
Juicht allen blijde, want
Nu komt — voorspelt men — eindelijk
De zomer in het land!

THEORIE EN PRACTIJK.

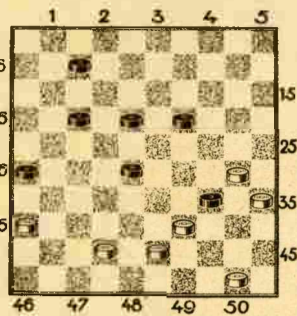
Eén zijner oogen had diverse kleuren,
Z'n reukorgaan was als m'n beurs zoo plat.
Een knocked-out bokser? Welnee: een getuige
Van een fel ontwapeningsdebat.

Dammen.

Wedstrijd-Problem No. 169

van Ir. W. Vrijlandt, Dordrecht.

De diagramstand in cijfers behoort te luiden: zwart 7 schijven op 7, 17—19, 26, 28 en 34. Wit 7 schijven op 30, 35, 36, 39, 42, 43 en 50. Wit speelt en wint!

Aan onze altijddurende wedstrijden kan iedereen ten allen tijde deelnemen door het uiterlijk binnen 12 dagen inzenden der oplossingen aan Geo van Dam, Huize „Zonnestrallen“ te Baarn. Voor ieder goed opgelost nummer wordt 1 punt toegekend. De oplossingen worden steeds drie weken later gepubliceerd, terwijl op geregelde tijden de namen der deelnemers met een puntenlijst worden bekend gemaakt. De volgende prijzen worden doorlopend beschikbaar gesteld: A. Een prijs van f 2.50 voor ieder, die achtereenvolgens 15 goede oplossingen inzendt. B. Een prijs van f 2.50 voor ieder, die in totaal 50 goede oplossingen heeft ingezonden. Daarenboven blijven de punten van A, voor zoover daarmede geen prijzen zijn gewonnen, altijd geldig voor groep B. Prijswinnen is dus thans wiskundig zeker voor iedere(n) deelnemer(ster). De snelheid, waarmede dit zal geschieden, hangt nu slechts af van ieders persoonlijke oploskracht.

Oplossing-Problem No. 166

van A. Renooy, te Hoogwoud.

De diagramstand in cijfers was: Zwart 10 schijven op 8—10, 17—20, 21, 24 en 26. Wit 10 schijven op 16, 27, 32, 33, 35, 37, 38, 40, 48 en 50. Wit speelt 37—31 (26×39), 35—30 (24×44) 16—11 (ad lib.), 11×2 (21×43). Op 44—49 volgt 2—35, op 43—49; dan volgt 2—16, eveneens met winst.

Men heeft natuurlijk wel opgemerkt, dat het hier meer dan de afwikkeling gold. De oplossing ligt voor de hand, waardoor men zeer spoedig begrijpt, waar de auteur heen wil. Het motief, een onvoltooide pyramide, is beslist origineel, daar in andere problemen met een schijf op 49 werd gewerkt.

HET WIEGELIEDJE.

Madame Belcanto, de beroemde zangeres, zingt haar baby in slaap.

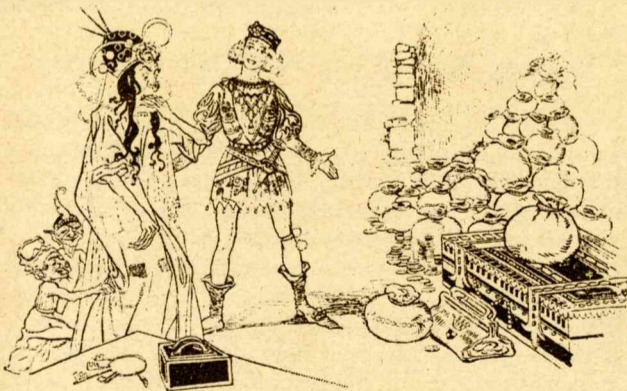
VOOR DE JEUGD

ARGIROSE EN RAMADOUR.

II (Slot).

RAMADOUR begon opnieuw te spelen en uit allerlei hollen en gaten kwamen talloze dwergen aanloopen.

„Met mijn leger van gravers en delvers wil ik, prins van de hollen en molshoopen, u, waarde neef vergezellen, overal waar gij wilt. Herinner u de onderaardsche kelders van koningin Bancroche?“

„Ziehier, mevrouw, den schat gelijk aan den uwe!“

Herinner u de voorwaarde, die zij stelde voor uw huwelijk met prinses Argirose?“

„Ik zou haar een schat moeten toonen even groot als de hare.“

„Ja, en één meer.“

„Dat goudstuk bezit ik!“

„Gij moet bezitten een schat precies gelijk aan den hare, in groote, in aantal, in waarde... Welnu?“

„Ha! Ik begrijp ul!“ riep Ramadour lachende uit.

Ramadour, overstelpt van vreugde, begon opnieuw op zijn fluit te spelen. Hij speelde nu een heel ander lied; het was een soort krijgsmarsch, een marsch voor een nachtelijken aanval.

„Men moet soms duistere wegen gaan, om een edel doel te bereiken,“ peinsde prins Ramadour.

Hij speelde en het leger der gravers begon zijn aanval op de aarde. Er ontstond een gat, het gat werd grooter, het werd een

gang. Het leger graafde voort en de gang werd langer en dieper en Ramadour volgde en speelde zijn marsch onophoudelijk.

Gedurende den ganschen nacht hoorde men het geknars en geknaag van de gravers onder de aarde, en steeds verder ging het, en Ramadour speelde en speelde, onvermoeid; hij volgde de gravers in de onderaardsche gangen, waar zijn oogen gewend raakten aan de duisternis al maar door spelende op zijn fluit.

Eindelijk, na vele lange uren, naderde de prins van de aardmannetjes Ramadour en zei: „Wij naderen ons doel!“

Ramadour nam zijn fluit uit den mond, maakte licht met zijn vuurslag en ziedaar: Rondom hem lagen tal van zakken gevuld met goud en stapels goudgeld, een schat, als twee druppels water gelijkende op dien van de gierige koningin Bancroche.

Ramadour keerde op zijn schreden terug, de dag was inmiddels aangebroken.

„Hola, koetsiers, gauw, gauw, mijn rijtuig!“

Met vliegende vaart reed het rijtuig het paleis uit, naar den heerweg. Klik-klak! Vooruit, vooruit! Zoo kwam men aan het hof van koningin Bancroche.

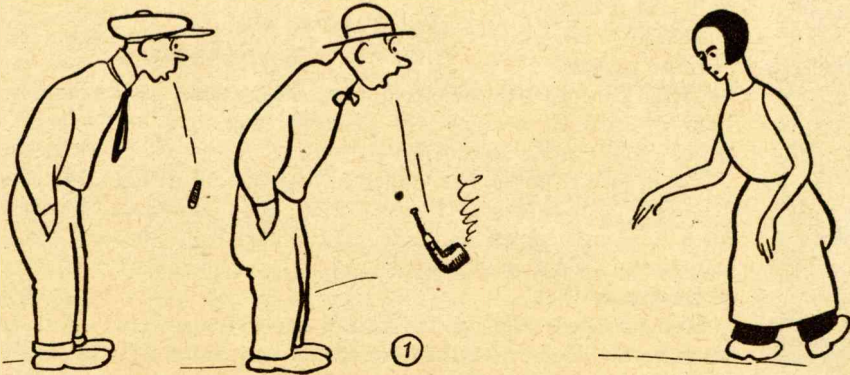
Nog voordat het rijtuig stilstond, sprong prins Ramadour er uit.

„Koningin,“ zei hij. „Gij herinnert u uw belofte. Kom mee, dan zal ik u mijn schat laten zien.“

„Ik herinner mij, dat ik beloofd heb toe te stemmen in een huwelijk van u met mijn stiefdochter Argirose, als gij mij kont toonen een schat volkomen gelijk aan den mijne.“

„Plus een goudstuk!“

EEN ZONDERLINGE WANDELAARSTER.

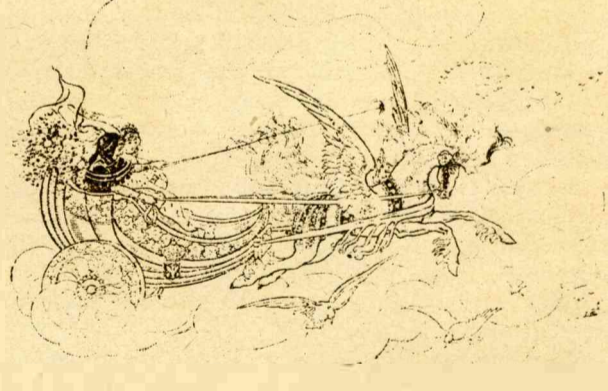
(Zie de oplossing in het volgend nummer.)

„Plus een goudstuk. Toon mij den schat en bij de feeën, ik geef u mijn dochter!“

En opnieuw vloog het zware rijtuig langs de wegen, nu Ramadour, vergezeld van Bancroche, terugvoerend naar zijn land.

Voorzien van tootsen geleidde de prins koningin Bancroche naar de onderaardsche gewelven.

„Ziehier, mevrouw, een schat gelijk aan den uwe!“ zei Ramadour, die groote moeite had om ernstig te blijven.

In vliegende vaart trok hij nu met Angirose naar zijn eigen land.

Bancroche naderde, keek, telde en riep plotseling uit: „Maar, het is de mijne.“

„En hier,“ ging de prins voort, terwijl hij een goudstuk uit zijn beurs nam, „is het goudstuk meer, dat u verlangde

Koningin Bancroche was gefopt, maar zij had haar woord gegeven en stemde toe.

Ramadour troostte haar door te zeggen, dat zij haar schatten kon terugkrijgen. Hij verlangde alleen het bezit van Argirose. Haar geld was bovendien nog met een goudstuk vermeerderd en zij behoefde in het vervolg Argirose nu ook niet meer te onderhouden. Dat bevredigde de gierige koningin.

In vliegende vaart trok de prins met Argirose naar zijn eigen land.

Zoo trouwde Ramadour met Argirose. Argirose was een schat van deugd en schoonheid en Ramadour was rijk aan goedheid en beiden leefden vele jaren gelukkig met elkander.

OOM TOM.